Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

BĂTĂLIA DE LA TURTUCAIA ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE PE CARE ROMÂNIA TREBUIE SĂ LE TRAGĂ, ÎN CONDIŢIILE UNEI CONFLAGRAŢII 17 pag

ZIAR ANTI-SISTEM

DE CE PÂINEA ESTE SFÂNTĂ LA ROMÂNI? 9 pag

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 316** - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **14 ianuarie - 2 februarie 2016** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

JUDECĂTOAREA ALINA PAVELESCU ŞI PROCURORUL CORNEL MARIN ACOPERĂ FURTUL CELOR 270 HA ALE LICEULUI AGRICOL CURTEA DE ARGEŞ 3 pag

COMUNISMUL... DE LA DECEBAL LA CEAUŞESCU... ŞI PÂNĂ LA... „NENOROCIREA" NUMITĂ UE 6 pag

EDITORIAL

Cum ne-a furat UE Constituţia?

ADRIAN NĂSTASE, MODIFICÂND CONSTITUŢIA DIN 2003 A DAT O LOVITURĂ MORTALĂ STATULUI ŞI NAŢIUNII ROMÂNE

Este ştiut de oricine că legea fundamentală a oricărui stat este reprezentată de Constituţie. Primul act al Constituţiei a fost 01 iulie 1866 pe timpul domnitorului Cuza. Următoarea, a fost adoptată la 29 martie 1923 prin care s-a stabilit irevocabil că “România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil”. Constituţia a fost modificată în esenţa ei în anii 1948, 1952 şi ultima modificare înainte de 1989 a fost modificarea din 1965. Trebuie precizat că România, aflându-se timp de aproape 2000 de ani la intersecţia intereselor marilor puteri Europene, unele mai mari, altele mai mici şi legea fundamentală a fost influenţată chiar fundamental, de aceste mari puteri. După Constituţia din 1866, statul român a avut o perioadă lungă de stabilitate constituţională, generată de lunga domnie a Regelui Carol I, pentru ca apoi să sufere modificări “moderne” în timpul domniei Regelui Ferdinand în 1923, modificări care au durat până în 1948. Începând de la această dată, statul român a intrat în sfera de influenţă a fostului URSS, ca urmare a înţelegerii de la Ialta din 1945. Românii s-au “revoluţionat”, crezând că o vor duce mai bine, iar după 1990 am intrat sub influenţa americană, dorită prosteşte de români imediat după război când pe la porţi se vorbea despre venirea americanilor. Şi într-adevăr aceştia au venit. Au venit şi cel mai grav este că nu mai vor să plece. Având sprijinul aliaţilor lor din Europa, Anglia, Franţa şi Germania, ne-au transformat ţara într-un “paşalâc al UE”, care este mai rău decât paşalâcul otomanilor turci. Măcar aceştia îşi încasau tributul şi lăsau domnitorii în pace să-şi conducă ţările după propriile interese. În schimb, americanii, după terminarea războiului, poate pentru a se răzbuna pe România, au impus ţării noastre cel mai “odios” regim de subordonare a intereselor României către cele 15 ţări fondatoare ale UE. Prin “spălarea creierelor” şi inducerea în eroare a majorităţii populaţiei româneşti şi prin “doctrina păguboasă” a edschiderii graniţelor şi libera circulaţie în Spaţiul Shengen, România a devenit cel mai oribil “paşalâc occidental”. După ce am semnat la 1 ianuarie 2007 cu surle şi trâmbiţe intrarea în UE, timp de 9 ani a urmat cel mai odios calvar suportat de poporul român în cei 2000 de ani de existenţă. În cele ce urmează, aşa cum am precizat în titlu, prezentăm modul în care ni s-a modificat esenţial art.1 prin care marile puteri au atentat cu sprijinul clasei politice a anilor 1996-2007 la suveranitatea şi independenţa naţională a României. Cine a fost trădătorul? Este prezentat în titlu, iar trădarea este legată de numele lui Adrian Năstase, fost prim-ministru în anii 2000-2004, şi preşedinte al celui mai mare partid de stânga din România, PSD.

REGRETE TARDIVE

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 44 21 19 32 30 28

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

Iată ce a făcut trădătorul

După ce a făcut o constituţie stufoasă cu peste 156 de articole şi 63 de pagini, a modificat un articol esenţial care defineşte articolul 1 care se referă la suveranitate, independenţă şi naţional. Hoţeşte, prin referendumul din 18-19 octombrie 2003, la care au fost "mînaţi la vot" doar 55,7% dintre românii aflaţi în graniţele fireşti ale României, iar la vot prezentându-se doar 89,7% din votanţi, au modificat esenţa statului român. Intrat în vigoare la 29 octombrie 2003, această constituţie va avea să contribuie esenţial la ceea ce se întâmplă în România. Fiecare dintre noi, care încă mai ştim să citim româneşte, putem citi **art.135-Economia, din Titlul IV-Economia şi Finanţele publice.** Şi iată ce a făcut trădătorul Năstase cu privire la acest art.135. La alin.2, a introdus litera g, a şaptea prevedere care a schimbat în totalitate esenţa art.1 din Constituţie, atunci când a precizat: "**aplicarea politicilor de dezvoltare regională, în concordanţă cu obiective UE**". În consecinţă, întreaga politică de dezvoltare a României, stă la baza "cheremul obiectivelor stabilite de UE". Consecinţa a fost dezastruoasă, atât pentru suveranitate, cât şi pentru viaţa românilor. Ni s-a impus de către cea mai importantă instituţie americană de dominaţie economică, reprezentată de FMI, măsuri obligatorii impuse Guvernului şi mediului de afaceri românesc. Din acest moment, oamenii de afaceri şi capitalul autohton românesc nu a mai contat cu nimic. Urmarea firească se poate rezuma pe româneşte, "**câinele cel mare îl muşcă pe cel mic şi doar din întâmplare câinele cel mic doar îl latră pe cel mare**". Datorită decenţei, nu mai continuăm. Păi, cum este posibil să se dezvolte capitalul şi capitaliştii români din nimic, când după decembrie 1989, după 40 de ani de dominaţie stalinistă, în România nu a mai existat niciun germene de capitalist. Unii au murit în închisori, iar alţii au emigrat în unele ţări capitaliste. Atunci, au venit salvatorii din UE şi au implementat capitalismul European care nu avea nicio legătură cu cetăţenii români, care încercau şi ei să se modernizeze, adaptându-se la ceea ce le sugera Adrian Năstase prin Constituţie, "Economia de piaţă bazată pe libera iniţiativă şi concurenţă". Oare cu cine se puteau concura inexistenţii capitalişti români în perioada 1990-1996? Şi atunci au venit capitaliştii săraci din occident care aveau în buzunar doar câteva sute sau mii de dolari sau mărci, cumpărând pe nimic obiective importante pentru care timp de peste 30 de ani, populaţia României a suferit frigul şi foamea, pentru a le construi. Acest art.135, prin lit. g, a contribuit esenţial la dezastrul actual al României când, peste 4 mil. de cetăţeni, ademeniţi de economia ţărilor Vest-Europene, au devenit servitorii Europei, iar o bună parte din femeile românce au devenit prostituatele Europei şi unii bărbaţi hoţii Europei.

Art. 148 – Integrarea în UE prezentată în Titlul VI –Integrarea Euroatlantică- Bomboana pe colivă a dezastrului românesc

Între Titlul VI şi prezentarea art.148, pentru cei care ştiu să citească, este o diferenţă de interpretare esenţială. Integrarea Euroatlantică, ca titlu, este una, şi prevederile art.148 –Integrarea în UE, este o ală mâncare de peşte. Banditul de prim-ministru, Adrian Năstase, a modificat prin alin.1 esenţial art.1 din Constituţie. Prin ce? Iată conţinutul acestui alin.1: "**Tratatele constitutive ale UE în scopul transferării unor atribuţii către instituţiile comunitare**". Şi pentru a-i da o lovitură mortală independenţei şi statalităţii României, la alin.2, Năstase a prevăzut "ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale UE, precum şi celelalte reglementări comunitare, cu caracter obligatoriu, au prioritate faţă de dispoziţiile contrare din legile interne", cu alte cuvinte, legile interne votate de Parlament ca unica autoritate legiuitoare a unei ţări, nu ami nicio legitimitatetoate legile interne se supun intereselor venite de la Bruxelles. În schimb, banditismul lui Adrian Năstase care poate fi considerat "părintele modificării Constituţiei din 2003", este esenţial prezentat în art.149-Aderarea la Tratatul Atlanticului de Nord. Drept urmare, Năstase a prevăzut efectele dezastruoase pentru ţară, şi a băgat componenţa acestui articol în legea fundamentală, încălcând de asemenea, art.1. Drept urmare, a aruncat răspunderea în cârca Parlamentului, prin cele două camere, stabilind o majoritate de 2/3 atunci când, după aproape jumătate de an, când încă se mai afla la guvernare, impune politic deputaţilor PSD să voteze legea 540/2004, obligându-i pe aceştia să ratifice acordul privind statutul organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord. Urmarea a fost că trădătorii parlamentari ai anului 2004, odată cu legea 540/2004 au aprobat şi Acordul de la Otawa din 20.09.1951, dar şi Acordul semnat la Bruxelles la 14.09.1994 care a fost publicat abea în 2004, la 6 decembrie, în MO nr.1150. Şi iată cum a fost distrusă bandileşte legea fundamentală a statului român, lucru nemaiântâlnit la alt stat din cele care şi-au obţinut independenţa faţă de fosta URSS. Obedienţa clasei politice din Parlamentul României este foarte clar evidenţiată în prezent, când de această dată, un nou om politic preşedinte al unui mare partid de stânga, pe numele său, Liviu Dragnea, au trădat partidul pentru apărarea unor interese personale. Drept urmare, România a fost aruncată în ghearele capitalismului occidental datorită în primul rând "dictaturii în devenire"a actualului preşedinte care nu mai reprezintă poporul român, care încalcă grosolan art.1, şi care prin şmecherie şi prin măsuri de coerciţie a ridicării influenţei DNA, în toate sferele economice ale României. Occidentul, după 150 de ani şi-a văzut visul cu ochii, prin suferinţele şi sângele vărsat în cele două conflagraţii mondiale când au dorit "România Mare", aşa cum au visat-o Mihai Viteazu şi chiar Ştefan cel Mare, până la moartea din 1504. Nu ştim ce va rămâne din istoria personalităţii preşedintelui Iohannis. Ştim doar că anatema şi blestemul generaţiilor viitoare care se vor trezi, vor cădea asupra preşedintelui actual, a fostului preşedinte Traian Băsescu, dar şi a actualei clase politice, după ce Liviu Dragnea şi-a arogat prin minciună conducerea celui mai important partid de stânga românesc. România, în decursul ultimilor 150 de ani n-a fost de dreapta. România a fost în ultimii 150 de ani de centru stânga, aşa cum au fost şi cetăţenii în proporţie de 70%, care au locuit la ţară. Niciodată ţăranul şi cetăţenii locuitorii satelor nu vor fi e dreapta, ci în cel mai rău caz de centru stânga, cum de altfel au fost şi partide care acum se consideră de dreapta. Amintim în acest sens fostul partid PNŢCD înfiinţat de corneliu Coposu, care prin toate fibrele sale, prin doctrina sa, s-a adresat ţăranilor, clasei de mijloc şi de jos a ţării majoritare.

În loc de încheiere, un mesaj către Curtea Constituţională a României

Deşi legea fundamentală a stabilit pentru prima dată în peisajul juridic al României art.142 care la punctul 1 stabileşte clar, pentru "surzii preşedinţii şi surzii legiuitori": "**Curtea Constituţională este garantul supremaţiei Constituţiei**". Punct şi de la capăt, aşa cum îi place "Kaizerului" să spună. Deşi în componenţa Curţii Constituţionale sunt 9 judecători care trebuie să reprezinte în afară de minţi strălucite a justiţiei româneşti, domniile lor trebuie să reprezinte chintesenţa patriotismului naţional de care trebuie să fie posedaţi. Numai că, probabil de frica demiterii lor politice, nu-şi impun punctele esenţiale de vedere în ceea ce priveşte art.1 de care ei sunt responsabili în faţa naţiunii şi chiar în faţa eternităţii şi a istoriei. Sigur este faptul că braţul lung al influenţei UE de la Bruxelles a ajuns şi la Curtea Constituţională, de ai cărei judecători nu are voie nimeni din instituţiile statului să se lege, aşa cum se întâmplă în prezent. Putem spune fără să greşim că judecătorii Curţii Constituţionale, cu adevărat trebuie să reprezinte pe Dumnezeu pe pământ. de ce? Pentru că legea fundamentală, Constituţia, reprezintă "mama tuturor legilor unui stat". De aceea, de mamă care este sfântă încă de la începutul istoriei, nu ai voie să te legi, pentru că mama ne-a dat viaţă. În acest context, parafrazând, putem spune că aceşti judecători constituţionali reprezintă cu adevărat pe Dumnezeu adevărat. Dar oare Dumnezeii noştri de la CCR s-au dus vreodată la facultăţi să vadă cine predă materia "Drept Constituţional"? Oare CCR nu avea obligaţia să vadă cum "pe pământ" se respectă legea fundamentală? Poate că este doar o întrebare pe care noi, ca muritori, nu avem voie să o punem lui Dumnezeu care ne conduce. Sau poate că aşa este "voinţa domnului pe pământ", ca România să fie distrusă ca stat "de sus în jos", încât aşa cum spun blestemele, "de această ţară să se aleagă praful şi pulberea". Numai că, avem convingerea că acest lucru nu se va întâmpla, că în sfârşit, "Dumnezeii din fruntea CCR" vor spune nu stop şi nici de la capăt. Dumnezeii din CCR vor ridica sabia dreptăţii şi în sfârşit, trezindu-se din adormire, vor spune: "domnilor conducători politici, ajunge". Până aici v-a mers. Respectaţi art.1 din Constituţie pentru că într-adevăr România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil. Mai mult decât atât, pentru ca acest deziderat să se întâmple, au murit la Plevna aproape 100.000 de ţărani, la Revolta din 1907 au fost împuşcaţi 11.000 de ţărani (care erau de dreapta?) sau cei 700.000 morţi soldaţi ţărani care în 1918 au făcut România Mare. Sau cei aproape un milion de morţi în cel de-al doilea război mondial care au murit pentru Basarabia, Bucovina şi Transilvania şi nu pentru grupul de la Cluj condus de actualul vice-prim-ministru Vasile Dîncu din guvernul de trădare naţională. Nu putem încheia fără să-i atragem atenţia preşedintelui României că eroii României nu sunt cei 63 de cetăţeni acre au murit la distracţie la clubul Colectiv cărora le spunem tradiţionalul românesc: "Dumnezeu să-i odihnească!". Acest lucur îl putem spune şi celor care au murit în 22 decembrie 1989 pentru ca America să devină şi mai mare, pentru ca Germania să devină tot mai puternică, încât în lume să domine principiul american "America, America, peste tot"!

(continuare)

DUMITRU CÂRCENI

Domnule Preşedinte Iohannis... ce părere aveţi?

JUDECĂTOAREA ALINA PAVELESCU ŞI PROCURORUL CORNEL MARIN ACOPERĂ FURTUL CELOR 270 HA ALE LICEULUI AGRICOL CURTEA DE ARGEŞ

Spre ştiinţa: Preşedintelui CSM, al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi a doamnei Procuror General Kovesi

După Revoluţie, la Curtea de Argeş, cu sprijinul Comisiei Locale de Fond Funciar a Primăriei Municipale, a avut loc cea mai mare fraudă privind domeniul public al statului, reprezentat de cele 270 ha pe care, prin bunăvoinţa majestăţii sale, Regele Ferdinand, a donat-o pentru veşnicie poporului român de la sate, pentru ca cetăţenii săraci să înveţe cultivarea pământului într-o formă avansată în cadrul unei şcoli de profil. În acest context, ziarul Reflector Argeşean, al cărui obiect de activitate "neştiut de procurori", la data de 26.05.2014, s-a adresat Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, conform art.290 NCPP, înştiinţând conform legii despre săvârşirea infracţiunilor de abuz în serviciu, fals şi uz de fals, luare şi dare de mită, delapidare, neglijenţă în serviciu şi încă alte multe infracţiuni. Toate aceste infracţiuni au fost săvârşite "în formă continuată", conform codului penal. La Curtea de Argeş este ştiut de majoritatea cetăţenilor că o bună parte din infracţiuni sunt acoperite începând cu poliţia, apoi de "unii" procurori, pentru ca în final, totul să se termine prin decizii ale unor judecători fără judecată, prin Camerele de Consiliu. Pentru a înţelege motivele reale, ziarul s-a adresat la data menţionată, conform obiectului de activitate (atitudine, analize, investigaţii şi dezvăluiri) şi asta a făcut ziarul. În baza unor documente cunoscute publicului, s-a adresat cu încredere Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, pe timpul cât procuror şef era domnul Duţu, iar domnia sa a trimis Poliţiei Curtea de Argeş spre cercetare şi anchetare, în vederea strângerilor de date preliminare pentru ca domnul procuror Duţu să-şi dea seama cu privire la amploarea infracţiunii. În aceste condiţii, credem că infracţiunea săvârşită de unele persoane din cadrul Comisiei Locale de Fond Funciar de la Primăria Curtea de Argeş, sprijinite prin omisiune de către conducerea Liceului Agricol Curtea de Argeş. Amintim faptul că această conducere a Liceului Agricol, avea obligaţia legală de apărare a patrimoniului pe care statul l-a pus la dispoziţie. La data de 26.05.2014, s-a întocmit dosarul nr.979/P/2014, urmarea sesizării ziarului Reflector Argeşean, prin directorul acestei publicaţii, care s-a sesizat şi pentru faptul că şi el a fost elev în acest liceu. Cauza a ajuns la Poliţia mun. Curtea de Argeş, Serviciul Investigaţii a Fraudelor, şi a fost cercetată sumar fără niciun fel de discernământ, de către „frumoasa amazoană poliţistă", care în afară de frumuseţe îi lipsea lucrul cel mai important pentru un poliţist: „mintea" şi pregătirea juridică din Academia de Poliţie.

(continuare în pagina 4)

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Admite excepţia tardivităţii formulării plângerii.

Respinge ca tardiv introdusă plângerea formulată de petenta **S.C. GROUP MEDIA STAR MARKET S.R.L. - ZIARUL "REFLECTOR ARGEŞEAN"**, reprezentat prin director Boţilă Dumitru, cu sediul în municipiul Piteşti, strada Târgu din Vale, numărul 23, judeţul Argeş, împotriva ordonanţei de clasare din data de 04.05.2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, emisă în dosarul numărul 979/P/2014, intimaţi fiind **PRIMARULUI COMUNEI VALEA IAŞULUI, BARBU NICOLAE**, cu sediul în comuna Valea Iaşului, satul Valea Iaşului, judeţul Argeş, şi **LICEUL AGRICOL „CONSTANTIN DOBRESCU" CURTEA DE ARGEŞ**, prin director, cu sediul în municipiul Curtea de Argeş, bulevardul Basarabilor, judeţul Argeş.

În baza art. 398 rap. la art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, obligă petentul la plata sumei de 100 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art. 276 Cod procedură penală, obligă petentul la plata sumei de 1000 lei către intimatul Liceul Agricol *Constantin Dobrescu* din Curtea de Argeş, reprezentând cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunţată în şedinţă publică azi 08 decembrie 2015.

Preşedinte,
Alina Pavelescu

Grefier,
Ana-Marcela Covaşă-Ungureanu

(urmare din pagina 3)

Altfel, nu ne putem explica motivul pentru care a trimis în scris argumentele prin referatul întocmit de organul de poliție, propunând „clasarea cauzei privind plângerea formulată de ziar”. Foarte dubioasă propunere făcută de „amazoana polițistă”. Spunem acest lucru, pentru că dacă ar fi trecut cu adevărat prin Academia de Poliție, ar fi citit prevederile art.5 din NPC, care precizează clar obligația organelor judiciare de aflarea a adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, dar şi cu privire la persoanele care au contribuit la săvârşirea infracțiunii. Poate dacă ar fi avut un minim de pregătire, aşa cum prevede punctul 2 din art.5, „amazoana polițistă” avea obligația de a strânge probe pro şi contra persoanelor care au săvârşit infracțiunea. Acestea sunt din punctul nostru de vedere următorii: comisiile de fond funciar în frunte cu preşedinții comisiilor exercitate de primarii municipiilor, de primarul de după Revoluție a comunei Valea Iaşului, dar şi de unele organe ale poliției Curtea de Argeş, beneficiare a împroprietăririi cu suprafețe de teren din cel aparținând Liceului Agricol.

Procurorul Duţu „AM VĂZUT... AM ÎNCHIS OCHII... ŞI DUPĂ MINE... POTOPUL”

Şi într-adevăr, „potopul” a venit la începutul anului 2015 când a fost schimbat din funcție, iar în locul dumnealui a ajuns şefă cu puteri depline doamna prim procuror Nicorina Crişu Magraon. Domnia sa, cu vechi tradiții juridice, moştenind pe tatăl său, eminentul judecător fost preşedinte al Judecătoriei Cureta de Argeş şi autoare de cărți juridice încă din primele zile ale distrugerii sistemului juridic românesc de după 1990. Doamna Nicorina Magraon preia fără murmur ideile domnului procuror Duțu, şi implicit ale „amazoanei polițiste”, şi fără o temeinică cercetare, dispune clasarea cauzei ca urmare a „tradiționalei prescripții”. Aceasta în condițiile în care, din patrimoniul Liceului Agricol, în fiecare an, au fost scoase suprafețe de teren şi date de Comisia Locală de Fond Funciar a Primăriei Curtea de Argeş, iar ultima suprafață, a fost în perioada anilor 2010-2014. În răspunsul dat de doamna prim procuror Nicorina Magraon, şi domnia sa acceptă punctul de vedere al predecesorului său, iar la data de 10.07.2015, sub numărul de dosar 1508/216/2015, Judecătoria Curtea de Argeş dispune probabil aleatoriu că această sesizare importantă pentru statul român şi împotriva unor interese de tip mafiot ale mafiei din Primăria Curtea de Argeş, condusă de la început de un fost primar şi fost procuror, judecarea sesizării ziarului Reflector Argeşean. Pentru ca cetățenii să înțeleagă adevărata față a infracțiunilor săvârşite la Curtea de Argeş, amintim domnilor judecători de la Curtea de Argeş, prevederile art.292 NCPP-Sesizarea din oficiu: „Organele de urmărire penală, se sesizează din oficiu, dacă află că s-a săvârşit o infracțiune pe orice altă cale, încheind un proces verbal în acest sens. Nu avem cunoştință dacă organul de poliție sau vreunul dintre procurori care „doar s-au uitat prin filele dosarului”, să vadă dacă există această dovadă, conform art.292 NCPP. Sigur că despre această infracțiune pot exista multe comentarii atât pro cât şi contra, cert este că cele 270 ha ale Liceului Agricol Curtea de Argeş s-au volatilizat în favoarea unor persoane şi personalități prin trafic de influență, probabil prin mită, şi alte genuri de infracțiuni pe care judecătorii de la Judecătoria Curtea de Argeş aveau obligația legală să deslușească ițele juridice.

Judecătoarea Alina Pavelescu, secondată de grefierul Ana Marcela Covaşă-Ungureanu, având girul procurorului de şedinţă Cornel Marin, acoperă infracţiunea

Mare avantaj l-a adus judecătorilor prevederea Noului Cod privind judecarea în Camera de Consiliu. Această judecată, nu poate fi contestată sau apelată la nicio altă instanță din România. În concluzie, în Camera de Consiliu se pot face şi desface abuzurile şi chiar infracțiunile care vor fi date uitării, iar infractorii vor fi scoşi nevinovați. Acest lucru s-a întâmplat la data de 08 decembrie 2015 în dosarul 1508/216/2015, când doamna preşedinte Alina Pavelescu a hotărât „subtil” două lucruri care puteau să-l enerveze şi pe Dumnezeu din Cer şi nu doar pe Dumnezeii din cadrul conducerii justiției româneşti reprezentată de CSM, prin cele două brațe ale sale lungi: secția de judecători şi secția de procurori. În acest context, doamnei judecător Pavelescu, venindu-i de undeva lumina înțelepciunii, a aprobat punctul de vedere al procurorilor Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, prin care Parchetul dispune clasarea cauzei denunțului făcut legal de ziar, însuşindu-şi „infracțiunea săvârşită de ofițerul de sex feminin de la PolițiaCurtea de Argeş”, prin care a intervenit prescripția faptelor. Lucru foarte grav şi neadevărat, datorită faptului că patrimoniul Liceului Agricol de 270 ha, nu a fost dintr-o dată dat unor persoane fără drept, ci în decursul a cca. 20 ani, începând cu anul 1991. Mai mult decât atât, pentru a acoperi frauda, judecătoarea, în loc să cerceteze amănunțit faptele, se prevalează de art.268 NCPP-Consecințele nerespectării termenului, care a constituit pentru judecător motivul invocat probabil de procurorul de şedință şi sigur de, reprezentantul Liceului Agricol care culmea, avea obligația de apărare a patrimoniului. Fără niciun fel de discuție, că se poate discuta cu privire la tardivitatea plângerii formulate de ziar prin invocarea de către acesta a prevederilor art.292-Sesizarea din oficiu, care era de competența judecătorului să afle de existaența unei infracțiuni. Noi, ca reprezentanți ai cetățenilor şi ai societății civile de care domnul preşedinte Iohannis face mare caz, ne-am făcut doar datoria conform legii şi niciodată nu ne-am gândit să facem cuiva rău prin sesizarea denumită „denunț” în NCPP.

Pentru aceste motive, în numele legii, doamna preşedinte Alina Pavelescu dispune

Deşi pe masa Camerei de Consiliu a doamnei judecător exista un dosar destul de subțire, având în vedere valoarea pagubei, care credem că depăşeşte valoarea pagubei săvârşite de Alina Bica, Dorin Cocoş şi ceilalți împricinați cercetați de DNA. Domnia sa, scurt şi la obiect, dispune: „Admite excepția tardivității formulării plângerii”. Dacă Parchetul a fost mai sever şi a invocat prescripția, doamna judecător pentru a nu se complica, a respins plângerea ziarului pe motiv că acesta a depăşit cu câteva zile termenul de contestație făcut Parchetului. Facem precizarea că în fața judecătorului, în sala de consiliu, plină ochi, s-au aflat pe de o parte procurorul care trebuia să apere legea şi nu pe infractori, iar pe cealaltă parte se afla avocatul plătit de conducerea Liceului Agricol, în persoana avocatei Camelia Liliana Arsene, care avea obligația, la fel ca şi procurorul, să apere patrimoniul liceului, chiar dacă ştia că probabil ziarul a depăşit ci câteva zile termenul stabilit de procurori. În acest fel, la Judecătoria Curtea de Argeş s-a

întâmplat minunea cerească pe care doamna judecător Alina Pavelescu, originară probabil din Curtea de Argeş, dând o hotărâre definitivă care îl va minuna şi pe domnul preşedinte Iohannis, şi pe doamna preşedintă a ICJ şi pe domnul preşedinte al CSM, şi de ce nu, chiar pe doamna procuror general Kovesi, al cărui nume a fost rostit în sala de judecată, cum că chiar DNA ar fi văzut şi aprobat această decizie a procurorilor din Parchetul Curtea de Argeş.

Epilog de deznădejde

După ce a deliberat cu înalta dumneaei înţelepciune, respingând plângerea societăţii civile prin ziarul Reflector Argeşean, procedează la un act imoral şi spunem noi, ilegal, atunci când aprobă 100 lei cheltuieli judiciare avansate de stat, iar pentru Liceul Agricol, ziarul să-l despăgubească cu 1000 lei reprezentând cheltuieli de judecată. Pentru că este un final tragico-comic pentru doamna directoare a Liceului Agricol, care ar trebui anchetată de Parchet, pentru că nu a apărat patrimoniul de care era răspunzător, sugerăm Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş şi chiar DNA, să o cheme „la masa inculpaţilor", pe doamna director a liceului, să-şi expună punctul înţelept de vedere asupra motivelor pentru care nu a contestat legal atunci când în fiecare an, Liceului Agricol i-au fost „extirpate" bucăţi mai mici sau mai mari de patrimoniu. Sigur că doamna avocat Arsene şi-a făcut datoria apărând pe bani destul de mulţi pentru cele două minute cât a spus cele zece cuvinte: „Solicit respingerea plângerii penale şi sunt de acord cu propunerea doamnei procuror Magraon cu cheltuieli de judecată". Bine că nu a cerut un milion de lei, ca să-i facă zestre şi copiilor săi. Probabil că într-un viitor nu prea îndepărtat, îi va fi ruşine că a apărat prin omisiune o fraudă certă, reprezentată de înstrăinarea frauduloasă a patrimoniului statului român. Şi nu pot să nu fac o glumă, aşa cum am citi când eram copil în basmele lui Petre Ispirescu: „Ş'am încălecat pe-o şa... şi v-am spus o poveste adevărată, taman aşa..." Că conducerea justiţiei româneşti se va sesiza? Este o problemă de tip românesc când este mai important evenimentul de la Colectiv care sigur că este tragic dar care nu trebuie să tragă înapoi cei 20 mil. români care doresc să trăiască în garniţele fireşti ale ţării. Văzând deznodământul acestei decizii, mă apucă o deznădejde cu privire la insistenţa cu care DNA şi unele instanţe ale României contribui la devalizarea bunurilor statului, iar pe unii conducători administrativi îi trimite în închisori prin ani grei de puşcărie, doar pentru simplul motiv că au neglijat unele atribuţiuni. Oare pe doamna directoare de la Liceul Agricol o va trimite cineva după gratii? Rămâne de văzut.

D. BOŢILĂ

SĂ NE AMINTIM CE ESTE MITOLOGIA

În prezent, şcoala românească este spoliată de informaţii privind istoria universală a dezvoltării societăţii omeneşti. Drept urmare, elevii nu mai sunt interesaţi să cunoască decât prezentul, trecutul reprezentând doar ceva foarte vag. De aceea, în numărul de faţă, prezentăm o parte a istoriei Universale de la început, când societatea îşi punea întrebări esenţiale privind existenţa sa. De aceea, prezentăm şi noi.

Ce este mitologia?

Mitologia este o parte a istoriei universale care cuprinde date existenţiale ale mileniilor I-III î.Ch. Aceste date istorice s-au transmis prin prima parte a istoriei universale numită „Mitologia". Unul dintre cei mai renumiţi „istorici mitologi" este profesorul rus N. A. Kun care a murit la 28 dec. 1940, de la care a rămas cartea „Legendele şi miturile Greciei Antice" editată la Bucureşti, în anul 1958 de Editura Ştiinţifică. Sigur că Grecia Antică a dat lumii suficiente date a perioadei de câteva milenii care au stat la baza cercetării ulterioare cu pilonul său cercetarea modernă care a început cu folosirea curentului electric şi inventarea maşinii cu aburi. Trebuie precizat totuşi faptul că, religia, indiferent că este ortodoxă, catolică sau mahomedană, a conservat în sânul bisericii date importante care au stat la baza lucrării Bibliei şi a Vechiului Testament care cu toate greşelile făcute a contribuit determinant la civilizaţia de pe Terra. Facem această precizare, că fără cele 10 porunci din Biblie, printre care amintim: să nu ucizi, să nu furi, să fii bun, să fii drept, societatea omenească s-ar fi dezvoltat într-un haos nemaiântâlnit. Sigur că religia a făcut şi greşeli importante, mai ales în cel de-al doilea mileniu de după Christos, pe timpul inchiziţiei, care avea în vedere apărarea cu orice preţ doar a religiei, mergând pe Principiul „Scopul scuză mijloacele". Cartea savantului Kun pe care societatea actuală nu o mai tipăreşte, prezintă aspecte importante din viaţa personajelor din istoria miturilor şi legendelor Greciei Antice. Este greu acum să-l lămureşti pe un tânăr cine au fost zeii şi zeiţele şi care a fost contribuţia învăţaţilor antici la dezvoltarea societăţii. Zeii au reprezentat puterea şi înţelepciunea omului, iar zeiţele au reprezentat maternitatea femeii de mai târziu. În acea perioadă, istoria ne prezintă stihurile lui Homer transmise din gură în gură timp de mai multe generaţii şi doar la începutul sec. VI î.Ch. au fost preluate înscrierile antice şi continuate de filozoful grec Platon. Homer a fost cel care a creat cartea „Eliada". În schimb, despre acest Homer nu i se cunoaşte nici cel puţin identitatea. Drept urmare, el ar putea fi considerat ca un „autor anonim" a înţelepciunii popoarelor care au trăit în Epoca Antică. Se pune întrebarea, la ora aceasta, în condiţiile în care „tehnicismul" are cea mai mare importanţă în viaţa societăţii, dacă societatea şi tânăra generaţie au nevoie vitală de a-şi cunoaşte virtuţile strămoşeşti din acre se trag, să-şi cunoască cultura îndepărtată, chiar dacă aceasta este mistică. Tinerii precum şi copii şcolari, au nevoie să nu uite începuturile dezvolatării culturii, precum şi începuturile dezvoltării gândirii, care au stat la baza marilor descoperiri. Fără Homer, Platon, Aristotel, Aristofan şi ceilalţi corifei ai antichităţii, societatea actuală s-ar afla în urmă cu peste 2000 de ani. Aceste opere ale marilor scriitori antici, s-au păstrat până în zilele noastre. De aceea, credem că Ministerul Învăţământului, programele analitice ale şcolilor, trebuie să introducă în programe unele informaţii privind istoria antică care a stat la baza istoriei moderne. Întreaga cultură Europeană, are la bază inspiraţiile vechilor scriitori ai Greciei Antice, iar marii scriitori ai sec. XX s-au inspirat de la marile figuri din mitologia greacă. De aceea, pentru ca informaţiile actuale să ajungă şi să depăşească prezentul ajungând în viitor, vom prezenta aspecte din cartea lui N.A. Kun pentru ca generaţiile viitoare să ştie că nu ne tragem doar din maimuţă şi urangutan, că omul s-a dezvoltat şi şi-a dezvoltat personalitatea ca urmare a cunoaşterii şi că societatea s-a dezvoltat impetuos în ultimii 100 de ani.

DUMITRU CÂRCENI

COMUNISMUL... DE LA DECEBAL LA CEAUŞESCU... ŞI PÂNĂ LA... „NENOROCIREA“ NUMITĂ UE

Nu facem jocuri de cuvinte...

Voi spune acum ceva despre care mi-aş dori să nu fie luat drept un joc de cuvinte. Aşadar, nu era bine când era rău dar este foarte rău acum când este bine... Ce vreau să spun, de fapt? Vreau să spun că şi atunci, în timp real, dar mai ales după decembrie 1989 ne manifestam nemulţumirea şi îngrijorarea, iar acum ne isterizăm în a înfiera existenţa consilierilor sovietici în toate sferele şi compartimentele statului românesc şi ale vieţii economice, sociale şi culturale din România. Uităm, iar când nu uităm ne este ruşine parcă, sau frică, în mod sigur să punem pe răboj şi ce a fost bine cu aceşti consilieri (reţineţi, consilieri şi nu comisari) sovietici. Nu trebuie să uităm nimic di ce a fost rău (şi au fost multe rele, în special în barbarele măsuri rezultate din sindromul luptei de clasă) dar nici generalizarea acestuia nu este productivă. Pentru cei de vârsta mea le este (sau ar trebui să le fie, dacă se consideră oameni cinstiţi cu propria lor conştiinţă) vie încă în memorie situaţia morală succesivă actului de la 23 august 1944 când corupţia, specula, huliganismul local şi la văzul zilei, tâlhăria şi hoţia erau dominante. Luptele intenstine dintre partidele vechi şi noile forţe politice ce apăruseră la lumină după ruperea obligativităţii de conspirativitate erau condiţii încurajatoare pentru prăbuşirea ţării în haos. Astfel încât, măsurile adoptate de guvernul de largă concentrare democratică instaurat la 6 martie 1945 cu impunere sovietică (zic mulţi şi nu am de ce să nu le dau crezare), pe fundalul trupelor armatei roşii (de ocupaţie, aşa trebuie să le considerăm, pentru că asta erau după trădarea actului arestării conducătorului ţării în mod pripit şi mişelesc) au permis echilibrarea, într-un timp nesperat de scurt, a întregii vieţi sociale şi profesionale. Tot sub supravegherea şi cu sprijinul consilierilor sovietici s-a dat României un plan de ţară care, ne place sau nu să recunoaştem, a însemnat formarea, pentru prima oară în ţara noastră, a clasei muncitoare, clasă inexistentă, chit că propaganda partidului comunist ne tot inocula ideea existenţei acesteia încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Odată având planul stabilit şi orientările clare, România a pornit pe drumul industrializării şi al dezvoltării extensive a agriculturii prin lucrări de ameliorări şi irigaţii, dar şi mecanizarea şi chimizarea acesteia. S-au efectuat lucrări de împădurire pe suptafeţe foarte mari, atât în zonele montane, dar şi în cele de deal şi chiar de câmpie. Conducătorii de atunci ai României au reuşit, prin metode mai puţin diplomatice dar, după cum s-au dovedit, eficiente, să elibereze ţara de trupele armatei roşii sovietice şi retragerea consilierilor, căpătându-şi astfel o reală (chiar dacă oarecum controlată) independenţă. Începând cu anul 1960 România urma o cale ascendentă pe toate planurile, inclusiv în plan diplomatic. Că mai târziu, după anul 1970, lucrurile au luat un făgaş alături de programele planului pe 15 ani stabilit la congresul al treilea al PMR (al optulea al PCR) din iunie 1960 nu este numai vina lui Nicolae Ceauşescu ci, dacă avem curajul s-o recunoaştem şi trebuie să-l avem, este şi al nostru ca cetăţeni ai acestei ţări, care ne-am complăcut doar în a face bancuri şi în a ne arăta opoziţia pe ascuns şi pe şuşotite între patru ochi sau în grupruri mici la o sorbitură de vin, de ţuică sau de bere. Oricum însă, noi am mers din jos în mai jos pe mâna noastră şi nu împinşi de sovietici, de armate străine sau de consilieri sau/şi comisari. Micile şi izolatele răbufniri de la Lupeni (1977), Braşov (1987), Iaşi (sfârşitul lui noiembrie, începutul lui decembrie 1989) şi Timişoara (19-21 decembrie 1989) nu pot dovedi o atitudine de clasă a societăţii româneşti şi nici existenţa unei stări volitive care să poată fi caracterizată drept spirit revoluţionar şi de demnitate existenţială. Înclin să cred că şi atunci, după 21 decembrie 1989, am fost scoşi din amorţire de alte forţe, exterioare societăţii româneşti luate în ansamblul său. Şi fericiţi, la schimbarea de an şi de deceniu, am considerat cu toţii că ne-am recăpătat dreptul la o viaţă nouă, în alţi parametri, naivii, printre care mă număr, au sperat la recăpătarea poftei de libertate şi de independenţă. Se pusese, oricum, capăt ***perioadei rele când nu se trăia bine***. Ce-am înţeles noi prin libertate s-a arătat imediat, în primele zile ale lui ianuarie 1990: săptămâna de lucru de cinci zile, recăpătarea părţilor sociale pe care fiecare din noi le depusesem pentru dezvoltarea economică a ţării, schimbarea şefilor, multipartitism, puterea discreţionară a sindicatelor. Că nu astea erau obiectivele schimbării la faţă nu o înţelegeau decât puţini, în acele vremuri, şi anume aceia care nu ridicau stindardul revoluţionarului (de trei surcele, dar plin de pretenţii şi revendicări personale). Acum, când pericolul securităţii trecuse, România devenise o ţară de revoluţionari, dar fiecare revoluţionar cu planul lui propriu de viitor, tuturor scăpându-le din atenţie tocmai ceea ce era mai important şi anume ţara. Deşi pe toate uliţele şi fundăturile se striga „Nu ne vindem ţara”, în mai puţin de două decenii am reuşit să dăm ţara pe gratis. Ce-i drept, n-am vândut-o, iar dacă sau luat pe bucăţi câţiva saci de dolari sau euroi, ăştia s-au dus şi s-au ascuns în buzunare private şi nci decum decontate în ceva măsuri de reorientare economică a României. Şi toată această manevră s-a făcut sub taina mirajului european, ca şi cum noi ca ţară şi ca popor eram în Ţara de Foc şi nu de milenii în Europa, încă de pe când Europa nici nu exista. Cumpărătorii bucată cu bucată a României au căpătat denumiri noi, în lexiconul limbii române, de investitori străini sau, mai pompos, investitori strategici, Nu băga nimeni de seamă că în creşterea zi de zi şi oră de oră a inflaţiei şi prăbuşirea leului, orice şomer de pe pământ american, nemţesc, francez, englez, austriac cu două trei indemnizaţii lunare de şomaj puteau cumpăra active sau fonduri fixe de la noi de valoarea unui IMGB sau Uzina de Vagoane din Arad. Şi făceau asta sub supravegerea triadei FMI, Banca Mondială şi Comisia Europeană nu cu scopul vreunei retehnologizări şi dezvoltări prin import de knw-how, ci pentru a omorî pieţele proprii de desfacere ale acestor active, atât cele interne (pentru a proteja afluxul de importuri), cât mai ales cele externe care puteau deveni zone concurente pentru capitalurile din marile forţe economice din centrul Europei. Încet, încet dar în ritm alert România a devenit o jucărie în jocul de interese al comisarilor (de luat în seamă, e vorba de comisari şi nu de consilieri) externi care au reuşit să transforme România, în întregul ei, o ţară de consumatori şi de comercianţi ai produselor venite din afară, în detrimentul producţiei interne, producţie aducătoare de locuri de muncă pentru forţa de muncă autohtonă. Noii comisari (comisari, nu consilieri) ne impun chiar măsuri severe de viaţă care contravin sever obiceiurilor şi datinilor româneşti, tocmai pentru a şterge din conştiinţele românilor ideea de patrie, de popor şi de obiceiuri astfel încât viitorii cetăţeni ai ţării, preşcolarii de azi, să nu mai ştie cine le sunt strămoşii, de unde vin şi nici chiar către ce se îndreaptă. Iar ca să ne intre bine în cap că nu se joacă niciunul dintre aceşti noi stăpâni cu „implementarea” noilor măsuri, ne-au îmbogăţit lexicul cu un nou cuvânt: cică ni se poate aplica o măsură de „**infringement**”! Mai puţin cunoscător al acestei limbi ce tinde să devină o veritabilă Esperanto, am întrebat colegi mai familiarizaţi cu noile obiceiuri şi cu noii termeni. Am aflat că nu există o traducere directă ci ar fi un fel decontrol care sugerează o sancţiune şi anume, una drastică. Aşa încât, un alt coleg nu s-a jenat să-mi spună în clar că este vorba de neaoşul cuvânt românesc „pedeapsă” şi să nu mai umblăm, vorba marelui Tănase, cu „fofârlica”. Aşa dar, nu le este de ajuns că au reuşit ca, momindu-i cu funcţii şi cu mângâieri pe creştet, să-i facă pe actualii noştri oameni de stat, şi anume pe cei de la vârf: preşedinţi, prim-miniştri, miniştri, şefi de partide politice să joace precum ursul cu belciug în nas, ni se mai arată şi pisica neagră sub formulă de **Infringement**. Dumneata, directore, care m-ai pus să explic acest termen, ai reuşit să înţelegi de ce **e rău acum când este bine?**

VICTOR VERNESCU

Infringementul... sau modul în care conducerea superioară a UE ne-a transformat în ... „vasalii Europei”

Nu întâmplător, colegul meu, scriitorul Victor Vernescu, a făcut o trecere în revistă privind modul în care s-a dezvoltat România în ultimii 25 de ani, după „marea păcăleală” numită „Revoluţia din 1989”. Că este o păcăleală, prin care s-a atentat la suveranitatea şi independenţa României care alăturie de Italia şi Grecia sunt cele mai vechi Ţări Europene, care au contribuit esenţial conform voinţei domnului la existenţa Continentului European. Faptul că americanii ne-au păcălit, ajungând în final dintr-o ţară mândră şi independentă într-o colonie mai rea decât cea stabilită de Imperiul Otoman, acum, în prezent, prin cele întâmplate în 26 de ani, marea putere americană, sprijinită de Germania şi aliaţii săi, şi-au dat arama pe faţă. După trădarea din 2003 a clasei politice care a modificat în esenţă Constituţia României, a urmat ultima modificare a UE

(continuare în pagina 15)

ŞI „VRU“ KAIZERUL: „GUVERNUL MEU“, „PARTIDUL MEU“, „ŢARA MEA“, „DOAMNA MEA“

Din când în când, răsfoind poeziile marilor poeţi ai secolului XIX, mi-a atras atenţia o poezie deosebit de actuală, acum când în fruntea statului nu se mai află un român ortodox ci un cetăţean român de origine germană a cărui religie este luterană. Că ţara dacilor liberi a avut dintotdeauna în frunte un “dac ortodox”, este la mintea oricărui care mai gândeşte româneşte. Sigur că pe acest teritoriu blagoslovit de Dumnezeu, trebuie să trăiască în pace atât cei care s-au născut dintotdeauna pe acest tărâm, dar şi cei care au venit din toate colţurile lumii şi datorită bunătăţii poporului român s-au stabilit aici. Aşa s-a întâmplat şi cu “foştii cavaleri teutoni” care au primit misiunea de apărare a graniţelor fostei provincii dacice numită Transilvania, care a intrat în posesia Imperiului Austro-ungar. Probabil ca să ne pedepsească Dumnezeu, în alegerile din 16 noiembrie 2014, prin voinţa “împăraţilor de la Bruxelles”, dacii care în prezent se numesc români şi nu romi, au votat prin facebook, umplându-ne sufletul de satisfacţie, că în sfârşit, aşa cum spunea “bardul de la Botoşani”, pe numele său Ion Oltean, “oameni buni, aveţi în faţa dvs. un bărbat frumos (neamţul). Femeilor, veniţi şi îl atingeţi pe viitorul preşedinte (neamţul) şi vă veţi minuna de înţelepciunea şi bunătatea sa”. Dar vai, popor Dac. Personajul dorit de voi nu este cel care l-aţi dorit şi este cel care v-a dezamăgit. Timp de un an de zile, s-a luptat pentru putere şi fiind sprijinit de confraţii săi nemţi, din Austria, Germania, Polonia, Ungaria, şi chiar nemţii din America. Iar în final a câştigat. A dat jos un guvern cu rezultate excelente, care mai astupa cât de cât “foamea majorităţilor românilor”. Domnia sa a fost mare maestru al intrigilor în politica românească, bazându-se pe personaje intelect obscure, precum cuplul Blaga-Gorghiu. L-a mituit pe “vaşnicul social-democrat de la Teleorman”, pe numele său Liviu Dragnea, şi chiar pe marele comandant de oşti, domnul general Oprea. Amândoi au trădat atât mişcarea de stânga pe care au distrus-o, intrând în slujba kaizerului de la Cotroceni. Slogane derizorii aruncate pe piaţa media, precum “corupţia ucide”, de parcă această plagă a societăţilor umane este doar la români. În acest context, şi-a pus “Guvernul său” nu din români din România, ci din români slujbaşi la marile puteri care nu au nicio legătură cu poporul român. Însuşi primul ministru nu are nicio legătură cu România, pentru că soţia dumnealui franţuzoaică, nu se va stabili niciodată în oraşul din nordul Transilvaniei. De aceea, dezamăgit fiind de “Guvernul său” îi dedicăm domnului preşedinte, poezia lui George Coşbuc “Noi vrem pământ”.

DUMITRU CÂRCENI

„NOI VREM ÎN PĂMÂNT!“

Noi vrem pământ!

Flămând şi gol, făr-adăpost,
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Şi m-ai scuipat şi m-ai bătut
Şi câine eu ţi-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,
De ai cu iadul legământ
Să-ţi fim toţi câini, loveşte-n noi!
Răbdăm poveri, răbdăm nevoi
Şi ham de cai, şi jug de boi
Dar vrem pământ!

O coajă de mălai de ieri
De-o vezi la noi tu ne-o apuci.
Băieţii tu-n război ni-i duci,
Pe fete ni le ceri.
Înjuri ce-avem noi drag şi sfânt:
Nici milă n-ai, nici crezământ!
Flămânzi copiii-n drum ne mor
Şi ne sfârşim de mila lor -
Dar toate le-am trăi uşor
De-ar fi pământ!

De-avem un cimitir în sat
Ni-l faceţi lan, noi, boi în jug.
Şi-n urma lacomului plug
Ies oase şi-i păcat!
Sunt oase dintr-al nostru os:
Dar ce vă pasă! Voi ne-aţi scos
Din case goi, în ger şi-n vânt,
Ne-aţi scos şi morţii din mormânt; -
O, pentru morţi şi-al lor prinos
Noi vrem pământ!

Şi-am vrea şi noi, şi noi să ştim
Că ni-or sta oasele-ntr-un loc,
Că nu-şi vor bate-ai voştri joc
De noi, dacă murim.
Orfani şi cei ce dragi ne sunt
De-ar vrea să plângă pe-un mormânt,
Ei n-or şti-n care şanţ zăcem,
Căci nici pentr-un mormânt n-avem
Pământ - şi noi creştini suntem!
Şi vrem pământ!

N-avem nici vreme de-nchinat.
Căci vremea ni-e în mâni la voi;
Avem un suflet încă-n noi
Şi parcă l-aţi uitat!
Aţi pus cu toţii jurământ
Să n-avem drepturi şi cuvânt;
Bătăi şi chinuri, când ţipăm,
Obezi şi lanţ când ne mişcăm,
Şi plumb când istoviţi strigăm
Că vrem pământ!

Voi ce-aveţi îngropat aici?
Voi grâu? Dar noi strămoşi şi taţi
Noi mame şi surori şi fraţi!
În lături, venetici!
Pământul nostru-i scump şi sfânt,
Că el ni-e leagăn şi mormânt;
Cu sânge cald l-am apărat,
Şi câte ape l-au udat
Sunt numai lacrimi ce-am vărsat -
Noi vrem pământ!

N-avem puteri şi chip de-acum
Să mai trăim cerşind mereu,
Că prea ne schingiuiesc cum vreu
Stăpâni luaţi din drum!
Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,
Să vrem noi sânge, nu pământ!
Când nu vom mai putea răbda,
Când foamea ne va răscula,
Hristoşi să fiţi, nu veţi scăpa
Nici în mormânt!

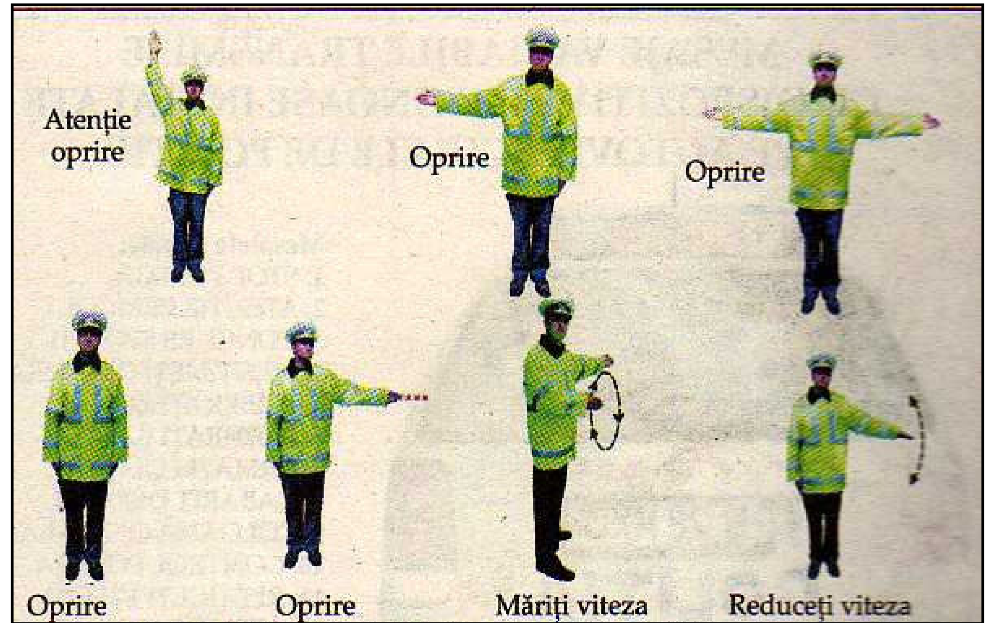
GEORGE COŞBUC

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 315 din 29 decembrie 2015 - 20 ianuarie 2016

MOARTEA POLIŢISTULUI DE LA RUTIERĂ ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE TRASE DE COLEGI

OG 195/2002 are serioase lacune

Evenimentul rutier prin care un cetățean turc domiciliat în Bucureşti, a lovit mortal cu intenție un polițist de la rutieră, a stârnit numeroase controverse aproape toate în favoarea polițistului ucis în timpul misiunii. Sigur este faptul că polițistul a fost în misiune, numai că, trebuie precizat faptul că "eroismul de paradă" nu face bine celor care lucrează în sectoare periculoase, cum este cel de polițist, militar, SRI-st, pompier etc. Trebuie precizat că viața este lucrul cel mai bun pentru om, iar cel care are obligația să o păstreze este chiar "omul". Eroismul uor în timp de pace, într-un sector important, cum este cel al ciruclației pe drumurile publice, nu este de bun augur pentru polițistul de la circulație. Fără nicio îndoială că cel care se face polițist, indiferent că este de la circulație sau de la ordine publică sau de la DIICOT, trebuie în primul rând să ia măsurile corespunzătoare de a-şi păzi integritatea corporală, gândindu-se că oricând i se poate întâmpla ca un cetățean certat cu legea să-l agreseze şi chiar să-l omoare.

Semnalele poliţiştilor de circulaţie-Art.88-OG 195

Analizând acest articol care a generat moartea unui polițist, putem trage concluzia că din cuprinsul articolului 88 nu sunt precizate distanța în care trebuie să se afle polițistul atunci când doreşte să oprească un vehicol atât ziua, cât mai cu seamă noaptea. Este adevărat că la art.90 se precizează obligația polițistului de a se amplasa încât să poată fi observat şi recunoscut cu uşurință de către participanții la trafic. Numai că legea nu spune care este distanța utilă necesară pentru ca polițistul să nu fie vătămat grav corporal, iar în acelaşi timp, să aibă posibilitatea să părăsească chiar fulgerător limita în care ar putea fi lovit. Pe drumurile publice, în ultimii ani, s-au întâmplat foarte multe accidente grave în care unii polițişti de la circulație sau alte compartimente, uneori probabil din prea mult exces de zel, au fost victimele unor accidente uneori chiar cu pierderi de vieți omeneşti. De foarte multe ori polițistul de la circulație îşi riscă viața pe drumurile publice aglomerate de cele mai multe ori "din prea multă personalitate" sau din prea multă credință că lui nu i se poate întâmpla, că el este "Dumnezeul pe şosea". Oare este necesar ca un polițist să-şi rişte viața pentru a ridica un permis sau a da o sancțiune contravențională, în schimbul suportării unui accident garv? Răspunsul nostru este nu. Oprirea în diverse situații de către polițist nu trebuie făcută ignorând unele cauze a căror protagonişti sunt unele persoane certate cu prevederile OG 195. Acestea se referă la consumul de alcool, de viteză, şi altele. Aceasta în condițiile în care în localități există în prezent diverse mijloace de supraveghere electronică de unde se pot extrage imagini ale contravenientului. De aceea, dăm publicității din OG 195 ceea ce se cheamă "semnalizarea polițistului de circulație". Ca participant la traficul rutier, putem preciza că în prezent, majoritatea polițiştilor nu respectă două prevederi lae codului rutier: semnalele polițistului dar şi prevederile art.90 "echipajele de poliție plasate încât să poată să fie observate şi recunoscute cu uşurință de către participanții la trafic". În prezent, foarte mulți polițişti aproape că vin în fugă în fața maşinilor din trafic, doar pentru faptul că li s-a părut că conducătorul auto a săvârşit o contravenție. Acest lucru este foarte grav, iar urmarea firească este accidente ale agentului de poliție, aceştia chiar pierzându-şi viața. De aceea, considerăm că acum în ceasul al 12-lea conducerea poliției centrale să ia în discuție art.88 şi art.90 precizând foarte clar distanța care trebuie să existe între agentul de poliție şi vehicolul care se deplasează legal pe drumurile publice. De aceea, în primul rând polițiştii de la circulație, trebuie să respecte poziția mâinilor privind semnalele de atenție şi de oprire, dar şi distanța dintre el şi autovehicol, încât să-şi ia singur măsuri de prevedere privind protecția vieții, care nu i-o poate da nici guvernul nici ministrul de interne.

D.B.

PROMOŢIA OFIŢERI-TRANSMISIUNI 1959-2014

Anul acesta, se împlinesc 56 ani de când "bobocii" absolvenți ai liceului sau cum se chema atunci, ai şcolii medii tehnice, au dat examen pentru a urma "cariera militară" în condiții vitrege pentru Țara Românească, după terminarea celui de-al doilea război mondial. În afară de cunoştințe de cultură generală şi mare rezistență fizică, "bobocii" la care nu le apăruseră barba şi mustața, aveau să parcurgă un drum greu, deosebit de greu chiar, în meseria cea mai importantă a unui cetățean, cea de a-şi dedica întreaga viață "celei mai importante instituții a oricărui stat din lume", cea de "militar de carieră". De la început, bobocii au acceptat fără murmur prevedrile doctrinei militare "ordinul se execută, nu se discută". Acum, după aproape 56 de ani, "bobocii" ajunşi aproape în totalitate la grade de colonel, generali de brigadă sau divizie, cum sunt: Generalul de divizie Ionel Dumitrescu sau generalul de brigadă Mihai Radu. Promoția a dat un nume important pentru armata română, colonelul Mircea Andrievici, scriitor şi eseist, iar din punct de vedere militar este cel care a înființat singura unitate din armata română şi chiar din Tratatul de la Varşovia, numită "unitate de dezinformare" la care Mircea Andrievici a condus timp de 20 de ani, până la

ieşirea la pensie. Sigur că cetățenii, în prezent, nu mai ştiu ce înseamnă "arma transmisiunilor". Aceasta reprezintă "nervul unei armate" şi implicit "nervul unei țări" reprezentată de mijloacele de de comunicații, prin care se transmit informații atât pe timp de pace cât şi pe timp de război. Şi în prezent, o bună parte din ei sunt angrenați în diverse structuri, unele asociative, altele de învățământ, din rândul unora dintre "foştii boboci" desfăşurând importante activități intelectuale. În acest sens, nu trebuie să trecem cu vederea activitatea importantă de promovare a culturii, a inginerului fost ofițer, Victor Vernescu. Promoția 1959 a depus jurământul de credință față de țară şi niciunul dintre ei nu va trăda acest jurământ, indiferent de conjunctura politică. Această promoție s-a educat în spiritul "politicii de stânga", adică politica marii mase de cetățeni ai României. Spațiul nu ne permite să prezentăm mai detaliat aspectele. De aceea, în paginile publicației, vom da curs dorinețor oricărei promoții, pentru ca "instituția cea mai importantă a unui stat", după biserică, reprezentată de armată, să rămână veşnic la datorie, în slujba apărării națiunii.

COL. (R) D. BOŢILĂ

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 311 din 13-26 octombrie 2015

Pâinea... Epitet dat unor elemente ale naturii

DE CE PÂINEA ESTE SFÂNTĂ LA ROMÂNI?

Mulţi dintre noi, folosim pâinea doar ca aliment, fără să ne întrebăm de ce ea este considerată sfântă? În ceea ce urmează, dorim să prezentăm motivele pentru care pâinea este şi trebuie să fie considerată sfântă, chiar dacă în dex doar vag se pomeneşte despre pâine ca făcând parte din elementele vitale ale naturii care contribuie la naşterea şi dezvoltarea fiinţei umane. Sigur este faptul că "cuvântul pâine", este rostit în toate limbile pământului, având acelaşi înţeles. În acest context, pâinea care reprezintă produsul finit al unei plante numită grâu, care se pierde din negura vremurilor suferind diverse transformări. Încă de la începutul creştinătăţii, biserica, în cele mai vechi lucrări ale sale, pomeneşte de modul în care Isus Christos a împărţit oamenilor pâine şi peşte. Imediat după apariţia bisericii, cei mai mari învăţaţi ai lumii antice care au scris Biblia şi Evanghelia, au ajuns la concluzia că pâinea... cea de toate zilele, este sfântă. Aceştia au avut la bază câteva concluzii deosebit de importante pentru omenire. Abea mai târziu, în filosofia Evului Mediu a apărut "teoria negării bobului de grâu". Până atunci, se considera că alimentul numit pâine avea importanţa sa primordială asupra fiinţei umane, ca urmare a încorporării în ea a unor elemente vitale pentru organismul uman. Acum modern, se ştie că, omul nu poate trăi fără să consume pâine sau viaţa lui este mult mai scurtă dacă nu ar consuma-o. Amintim ca un argument, faptul că unul dintre cele mai vechi popoare de pe glob, cel chinez, cunoscut ca cel mai important consumator de orez, care este aproape un derivat al grâului, nu s-a dezvoltat în creştere probabil tocmai datorită consumului acetsui derivat al grâului. În ultimii 50-60 ani, studiile spun că populaţia Chinei ajunsă în prezent la aproape 1,5 mld. de oameni, a crescut ca înălţime cu peste 25-30 cm. În prezent, unii chinezi ajung şi la înălţimea de 2 m, lucru care era aproape imposibil acum câteva sute de ani.

Învăţămintele biblice despre pâine şi cum au apărut

Este cunoscut de majoritatea cetăţenilor, că în ritualul înmormântării, preotul, la sfârşitul slujbei, spune: "din pământ te-ai născut... în pământ te vei duce". La acest percept biblic, s-a ajuns probabil în primul rând datorită plantei numită grâu, care stă la baza pâinii. Recentele cercetări medicale, au ajuns la concluzia că există unele proceduri de tratare a bolii secolului, cancerul, prin "germenii de grâu" (grâu încolţit). Teologii bisericii ortodoxe, având la bază evoluţia creşterii şi descreşterii grâului, au tras concluzia că această plantă care produce pâinea este sfântă. De ce? Pentru că grâul creşte, se dezvoltă şi încolţeşte din pământ, extrage prin rădăcini, esenţa elementelor vitale pentru dezvoltarea fiinţei umane. Mamele, se hrănesc şi cu pâine care în decursul mileniilor, au contribuit la dezvoltarea fătului până ce mama, după perioada de 9 luni, poate da naştere copilului. Datorită acestui "mecanism natural" al apariţiei fiinţei umane, putem spune fără a greşi, că mama, alături de pâine, şi ea trebuie să fie sfântă. Drept urmare, fiinţa umană numită bărbat, are obligaţia fundamentală de respect pentru fiinţa umană numită "femeia mamă", care alături de pâine contribuie la legătura dintre om şi natura făcută de Dumnezeu. Cine este acest Dumnezeu? Acesta este un mister pe care ştiinţa nu o îl dezlega niciodată, datorită faptului că Dumnezeu este invizibil, inodor, insipid şi incolor. De fapt, aceste stări ale materiei au fost descoperite şi analizate în decursul existenţei umane. În aceste condiţii, avem obligaţia de a răspunde nu din punct de vedere teologic cine este acest Dumnezeu. Sau mai pe româneşte, dacă avem dreptul să ne punem întrebarea, dacă acesta există cu adevărat. Omenirea, datorită evoluţiei sale, a dat răspunsuri aproximative, împărţind lumea între: atei şi creştini. Ultimii sunt cei care cred cu încăpăţânare că acolo sus în Cerul infinit, locuieşte Dumnezeu. Iar din înălţimea infinită a Cerului, el are viziunea asupra întregului sistem solar planetar. Dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că Dumnezeu se află deasupra celorlalte sisteme solare cunoscute, iar urmarea firească este aceea că el a fost „creatorul" cunoscut până în prezent. De ce ? Pentru că, ştiinţa, prin mijloacele sale, descoperă şi în prezent noi galaxii care dovedesc faptul că cel caruia noi îi spunem Dumnezeu, iar antichitatea îi spunea „Zeu", a existat, există şi va exista. Spunem acest lucru, pentru că până în prezent, cei care se consideră atei, nu au putut să aducă dovezi palpabile că Dumnezeu nu există. Însăşi apariţia "omului Isus", acum peste 2000 de ani, dovedeşte că Dumnezeu Tatăl există undeva în infinit, iar omul este doar un "element al voinţei sale". Atunci, ne punem întrebarea, dacă teoria dalvinistă a apariţiei speţei umane are vreo relevanţă sau este doar o părere în infinitul de idei rămase fără dezlegare. Şi sigur că Darvin, s-a înşelat prin faptul că în perioada când el a emis teoria darvinstă a originii speciilor, nu avea la dispoziţie ultimile cercetări cu mijloace optice şi chimice de laborator. Şi aşa, Darvinismul se apropie prin explicaţiile sale destul de ciuntite, prin care s-a dorit a răspunde la unele întrebări fundamentale a filosofiei religioase. Biserica s-a dezvoltat ca o necesitate, ca un răspuns la nevoia oemenilor de a-şi defini starea existenţială de la naştere până la moarte. În aceste condiţii, biserica ortodoxă a răspuns cu claritate la cele două întrebări esenţiale a apariţiei omului pe pământ, începând cu viaţa latentă din burta fiinţei umane numită mama, şi terminând cu moartea. Religia ortodoxă, prin moarte, închide cercul existenţial al omului, care începe în pământ şi se termină în pământ. Probabil că aceste întrebări esenţiale au contribuit la amrea schismă a creştinătăţii şi împărţirea celor două religii, catolică şi ortodoxă. Aceasta în condiţiile în care ambele acceptă filosofia apariţiei vieţii şi dispariţia prin moarte, iar la baza tuturor, filosofia a găsit răspuns prin "legea negării negaţiei", prin care pământul neagă desprinderea fiinţei umane din el, pentru ca apoi tot la el, la pământ, să apară, să dispară aproape în totalitate, până la 7 ani, când ortodoxia consideră că abea atunci s-a încheiat ciclul vieţii. După acest număr de ani, are loc un proces de descompunere în elemente fundamentale, care au stat la baza creării fiinţei vii. Sigur că filosofia mamei şi a pâinii este deosebit de complicată, şi probabil nimeni nu va găsi răspunsuri sau adevăruri absolute. Tot ce este până în prezent, reprezeintă doar adevăruri relative la care bisericile de toate confesiunile, cu unele excepţii, încearcă să le găsească explicaţii. În concluzie, mama este unică, la fel ca şi pâinea care ambele reprezintă pilonul fundamental ala existenţei umane, pentru că din mamă apar şi bărbaţi care apoi, la rândul lor, vor da naştere altor fiinţe umane. Mama este unică, iar bărbatul este probabil doar o "unealtă" care contribuie şi el într-o oarecare proporţie, la crearea fiinţei umane. Se pune întrebarea dacă mama poate singură să procreeze fiinţa umană. Răspunsul este afirmativ, fapt dovedit de insiminările artificiale care dovedesc fără echivoc că mama ca femeie se poate singură reproduce.

(continuare în numărul viitor)

D.B.

România va deveni carne de tun prin voinţa lui Traian Băsescu

TOTUL DESPRE ÎNCEPUTUL VIITORULUI RĂZBOI MONDIAL DINTRE SUA ŞI RUSIA

Cauzele istorice privind expansiunea vestului către bogăţiile din EST reprezentate de Rusia

La începutul formării marelui Imperiu Roman, acesta pentru că îşi construise o flotă de corăbii, a început debarcarea către Orient iar primele ocupate au fost Egiptul, Palestina şi altele care vor rămâne sub dominaţia puterilor occidentale timp de peste 2000 de ani. Tot în acelaşi timp, Grecia compusă din sute de insule, având şi ea o flotă numeroasă de "bărcuţe", a debarcat trecând prin Strâmtoarea Bosfor, pe ţărmul "Pontului Euxin", Adică Dobrogea de astăzi, unde au înfiinţat Cetăţile Histria, Enisala, Tomis, ş.a. În jurul anului 1 şi în continuare, românii suferă înfrângeri usturătoare datorită bogăţiilor acumulate, soldaţii nemailuptând şi ducând o viaţă de "patricieni bogaţi". În jurul anului 100, Roma se trezeşte încercând de această dată cucerirea spre est, mirajul fiind poveştile despre bogăţiile regilor daci. Drept urmare, a urmat o perioadă de cca. 275 de ani de stăpânire romană care a stabilit graniţa estică a Imperiului în provincia Dacia, care se întindea până la Nistru, Prut şi Tisa. Năvălirile hoardelor barbare din ASIA, numeroase, i-au determinat pe împăraţii romani să abandoneze provincia dacică, stabilind de această dată aliniamentul pe Dunăre. Aceasta mai ales că după aceea a apărut şi vijeliosul conducător Alexandru Makedon care s-a oprit doar în Câmpia Bărăganului. Facem precizarea că în această perioadă de timp, actualele puteri din Vest – Spania, Portugalia, Franţa, Anglia, Germania, nu existau. Abea târziu, după cca. 700-800 ani au început dezvoltarea prin încercarea corăbierilor portughezi şi spanioli de descoperire a noi teritorii. În acest context, au debarcat spre ASIA, ţinta lor fiind India, pentru ca apoi, prin Christofor Columb, să descopere America, destul de târziu. Sigur că spaţiul nu ne permite să facem o dezvoltare a subiectului pentru că ne-am propus de această dată să ajungem mai aproape de realitatea subiectului pe care dorim să îl abordăm. Istoria Cotinentului European are două perioade distincte: prima este până la Revoluţia Franceză, când Franţa deţinea puterea europeană, ceea ce a determinat expansiunea către bogăţiile din est punct terminus fiind marea ţară estică, Rusia. Între timp, Ţarul Petru cel Mare, chiar cu mult înainte de Napoleon, şi-a scris testamentul rămas în istorie prin care cereau ruşilor atât expansiunea către vest cât şi apărarea vastului teritoriu cu orice preţ. În jurul anului 1800, Rusia era modernizată, puternică, avea conducători militari de excepţie, precum Mareşalii Kutuzov, Suvorov, Tolbuhin, ultimul contribuind chiar la modernizarea Principatelor Române prin Regulamentul organic. În această perioadă Rusia a încercat pacificarea Moldovei şi Munteniei datorită faptului că era în conflict cu Imperiul Otoman care a dominat Estul Europei câteva sute de ani. În schimb, unul dintre produsele inteligenţei franceze emanat de Revoluţia Franceză a fost Napoleon. Acesta s-a încoronat împărat, şi-a construit o armată puternică, ţinta fiind marele Imperiu Ţarist şi bogăţiile pe care acesta le avea şi încă le va mai avea poate multe sute de ani. Napoleon a cucerit repede Polonia şi chiar ceea ce reprezenta Ţările Baltice, a supus Ucraina, ultima redută pentru cucerirea marelui Imperiu Ţarist. În schimb, în lupta de la Borodino, Napoleon a fost învins, pentru că Rusia, în afară de întindere, are şi un aliat de nădejde "frigul polar" care l-a distrus şi pe Hitler în 1942 când, deşi ajunsese la Porţile Moscovei, a fost învins, Germania plătindu-şi un tribut care doar cu sprijin american puternic şi-a revenit. Sigur că am trecut destul de repede de Napoleon, ajungând la Hitler şi la dezvoltarea puterii germane, numai că, trebuie să amintim intenţia Germaniei de expansiune către ţările din est, respectiv Principatele Române – Bulgaria, Ucraina şi nu în ultimul rând, Rusia. Datorită rivalităţilor dintre marile puteri prezentate de Anglia şi Franţa, în 1914 se declanşează războiul între acestea şi Germania. În această perioadă, existau alianţele: Antanta şi Tripla Alianţă, în una dintre ele fiind şi România şi Rusia. De aceea, încă din 1918, Germania "mirosindu-i" bogăţiile Rusiei, a intrat în război cu România în 1916, iar puterea de foc militară i-a împins pe români în Moldova. Deviza "Pe aici nu se trece" de la Mărăşeşti a bravilor soldaţi români, care-şi apărau ţara, nevoile şi neamul, a oprit înaintarea trupelor nemţeşti. În acelaşi timp, Revoluţia Bolşevică din Rusia a generat unul dintre cele mai puternice state din estul Europei, devenind alături de America, lider mondial care se va lupta pentru împărţirea lumii. Aceasta a fost "telegrafic" situaţia privind lupta marilor puteri Europene pentru dominaţia Europei şi implicit, pentru bogăţii, iar prima care a căzut victimă intereselor Occidentului a fost România care în 1918, la 1 Decembrie a devenit stat independent, suveran şi indivizibil.

5 ani de război şi peste 50 milioane victime au propulsat America ca lider mondial

La 9 mai 1945 războiul s-a terminat. Americanii au debarcat în Normandia, aliindu-se cu ruşii, pentru distrugerea puternicei maşini de război creată de Hitler prin sloganul "Germania, Germania, peste tot!". Prin întâlnirea de la Elba, şi ruşii şi americanii împreună cu aliaţii englezi şi francezi erau obosiţi de război. Şi-au dat mâna făcând o "pace vremelnică". Efectele au fost crearea cortinei de fier prin faptul că nici americanii, nici ruşii, ultimii fiind beneficiarii unei zone de influenţă importante, nu s-au mulţumit cu starea de fapt. Americanii au intrat în război abea după 2-3 ani, sprijinind din umbră atât pe ruşi cât şi pe nemţi. După înţelegerea de la Elba şi Tratatul de la Ialta, cei doi coloşi şi-au împărţit tot ce au dorit. În schimb, americanii au luat de la nemţi floarea intelectualităţii şi a savanţilor care în august 1945 au creat bomba atomică pe care americanii, în dispreţ faţă de fiinţa umană au dat-o japonezilor. Iar aceştia au uitat. Timp de peste 70 de ani, dragostea niponă către americani este puternică, deşi depărtarea dintre cele două state este de mii de km distanţă. America, după 200 de ani de pace, prin declanşarea Declaraţiei de independenţă, şi-a luat rolul în serios de dominaţie a lumii, air puţin câte puţin, i-au păcălit pe englezi, francezi, olandezi, spanioli, portughezi, care aveau colonii de secole în Africa şi Asia, iar conform "teoriei vidului", le-au luat locul acestora. În 1947, Americanii, prin mijloace oculte, i-au izgonit pe englezi din Peninsula Sinai, sprijinind evreii care s-au îmbogăţit după război, şi au dorit să-şi construiască statul suveran evreu, mergând pe principiul "scopul scuză mijloacele". A avut loc marele război din Peninsula Sinai când generalii evrei au învins trupele prost echipate ale palestinienilor, încercând şi reuşind dominaţia evreiască în fostul teritoriu este adevărat, al lor, dar pe care acum peste 2000 de ani l-au părăsit datorită unui blestem de a se răspândi evreii în toată lumea. În schimb, s-au adunat în America, iar toate deciziile americane, în prezent sunt luate de o putere invizibilă numită "masoneria mondială" în care evreii au cuvântul decisiv, indiferent de rasă şi culoare. Imediat după 1945 America a început marele război de cucerire a Peninsulei Indochina, Vietnam, Cambodgia, cu scopul vădit să ajungă la Porţile Chinei, acesta fiind obiectivul terminus. De fapt, acelaşi obiectiv este acum, în prezent, la începutul anului 2014 când americanii şi aliaţii lor, englezi, francezi şi nemţi, au creat diversiunea ucraineană la Kiev prin aşa-zisa Revoluţie Portocalie care a concluzionat stabilirea graniţei puterii americane la graniţa Rusiei când chiar şi cu arcul şi săgeţile poţi să loveşti Moscova. Pentru Rusia, Ucraina – aşa cum a fost creată de fosta putere sovietică, reprezenta scutul şi săgeata cu care putea lovi imediat marile puteri occidentale. De aceea, fosta conducere de la Moscova a luat de la toate ţările pe care le-a dominat câte ceva şi pe care le-a dat Ucrainei. Niciodată Ucraina n-a avut graniţă cu România, pentru că era Basarabia şi Bucovina. Niciodată Ucraina n-a avut graniţă cu Ungaria şi cehia, pentru că, conducătorii sovietici, respectiv Stalin, a împins "pintenul sovietic" până în apropierea inimii germane. Acest lucru a fost gândit de sovietici atunci când au stabilit sistemul puternic de rachete în Ucraina, tocmai pentru ca eventualele rachete venite din vest să cadă peste "proştii de ucraineni". Acest lucru se întâmplă şi astăzi, când conducătorii români, respectiv preşedintele Traian Băsescu, fără o viziune de perspectivă a vândut interesele ţării marii puteri americane. Aceasta în condiţiile în care România a devenit în prezent linia I dintre puterea americană şi cea rusească. Spunem acest lucru pentru că Ucraina va reprezenta doar un spaţiu mort de luptă între România şi Rusia. Deocamdată Ucraina nu şi-a manifestat dorinţa de a fi apărată de americani.

(continuare în pagina 11)

(urmare din pagina 10)

Ultimul SUMIT al NATO – un dezastru uman şi teritorial în cazul unui conflict militar

În schimb, România, prin obedientul preşedinte Traian Băsescu, a fost băgată în prima linie a teatrului de război împotriva Rusiei. Un aşa-zis comandament creat pe teritoriul României nu reprezintă nimic pentru NATO. În acest comandament vor lucra ofiţeri de rang inferior nu de decizie, ci de "cercetare-observare". Bazele pe care Guvernul şi Preşedintele le-a subordonat NATO, fără să întrebe prin referendum dacă majoritatea românilor doresc acest lucru, vor fi primele distruse în situaţia unui conflict chiar şi clasic, nu doar nuclear. Bazele pe care românii le-au pus la dispoziţia NATO, respectiv Portul Constanţa, Aeroportul Kogălniceanu şi Baza de la Babadac, precum şi Baza de la Deveselu cu Bazele de la Feteşti şi Turda, vor fi primele care vor cădea pradă distrugerilor bombardamentelor, pe care, în condiţii de conflict le vor ataca. Bucuria preşedintelui manifestată public "mi-am făcut treaba", nu reprezintă altceva decât o lipsă de respect faţă de poporul român implicat într-un conflict de care nu aveam nevoie. Aceasta în condiţiile în acre industria este distrusă de occidentali în proporţie de 90%, România devenind piaţa de desfacere pe produsele UE. Oare cu ce să lupte soldatul român? Cu doar câteva taburi primite de la americani? Strategii armatei române dominaţi de politicieni care au făcut Academia Militară la fără frecvenţă, nu înţeleg nici efectele actuale ale unui război, dar mai cu seamă că în prezent în România nu mai există adăposturi antiatomice. Nu mai există puncte strategice de aprovizionare a populaţiei şi armatei. Nu mai există industria de construcţie şi apărare, noi trebuind să cumpărăm tot de la americani şi nemţi, vânzându-ne tot ce a mai rămas de vândut. România nu mai are o reţea de transport feroviar de marfă sau transport pentru că a fost privatizată. Prin actul de la 1 decembrie 2013, preşedintele Traian Băsescu a dat o lovitură puternică armatei române prin trecerea în rezervă şi la pensie, a cca. 30 generali, floarea inteligenţei armatei române. Oare cu cine poţi să faci strategie de apărare sau de ofensivă? Cu nişte gherile neorganizate militar care se luptau cu bombe artizanale? În România nu mai există mitul de respect faţă de instituţia armatei, care reprezintă fundamentul de apărare al oricărui stat. Acest lucru a fost distrus de către fostul premier Tăriceanu care, pentru a-şi apăra băieţii să nu mai facă armată, a desfiinţat serviciul militar obligatoriu. Trebuie precizat că România nu mai dispune de forţe puternice concentrate în unităţi militare. Oare cu câteva „bărcuţe" din Portul Constanţa poţi face faţă câtorva mii de submarine distrugătoare de care dispune Rusia? Oare cu cele 24 de rachete interceptoare, cât dispun cei de la deveselu, România poate fi apărată? Oare cu doar cele 16 avioane F16 cu care nu suntem în stare să facem nici poliţie aeriană, pentru apărarea spaţiului aerian? În aceste condiţii, actuala clasă politică nu expune teritoriul României şi populaţia la un adevărat genocid? Rusia dispune în prezent şi are sub arme peste 3 milioane de soldaţi care într-adevăr, pot face o invazie să ajungă în 4-5 ore la Kiev şi la Bucureşti. Oare cu cei cca. 4-5 mii soldaţi americani staţionaţi pe teritoriul României, se poate sta în faţa invaziei, dacă va fi a ruşilor? Mă îndoiesc. Cum de altfel mă îndoiesc de capacitatea de înţelegere a actualei clase politice, a majorităţii parlamentare, a majorităţii membrilor Guvernului dar şi a Instituţiei Prezidenţiale, care "şi-a făcut treaba", cum spune preşedintele. Treaba lor este aceea a mirosului banilor pe care-l vor câştiga de pe urma tranzacţiilor pe care statul român le va face pentru achiziţionarea de armament. Oare domnii comandanţi ai NATO nu ştiu că în România nivelul de supravieţuire a românilor este de doar 300 lei pe lună? Sigur că domnul preşedinte se bucură, pentru că, datorită luptei dintre el şi Adrian Năstase, sprijinit până la distrugere de premierul Ponta, iar în aceste condiţii, după ce nu va mai fi preşedinte, va fi sub protecţia americană pe care nimeni nu o poate înlătura. El va avea un post important într-una dintre structurile NATO sau UE, va fi "bine-mersi". Şi cum a fost catapultat în 22 decembrie de la Anvers în funcţia de ministru important al transporturilor, va fi şi în continuare catapultat înapoi. Prostiile din capul lui Tăriceanu, Ponta şi Dragnea, că Traian Băsescu va fi tras la răspundere penal, dovedesc lipsa de înţelegere a fenomenului politic. Lui Băsescu nu i se poate smulge nici un fir de păr, pentru că nici nu le are şi pentru că adversarii săi politici nu au putere. Clasa politică actuală aflată la guvernare nu face altceva decât să execute cu slugărnicie Directivele UE, structură administrativă şi politică, de inspiraţie sovietică, pentru că noţiunea de comisar a apărut încă din 1917 la Revoluţia Bolşevică. Noţiunea de comisar este cea a unuia care face "coerciţie", care încearcă să supună orice mişcare de rezistenţă. Şi când te gândeşti că toate acestea se fac doar în numele unei "democraţii dâmboviţene".

(continuare în numărul viitor)

COL. (R) DUMITRU CÂRCENI

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 288 din 12 septembrie - 6 octombrie 2014

Atât a mai rămas Senatului României

LEGEA SPĂLATULUI PE DINŢI

Ştirea importantă a zilei, la început de an 2016, a fost comentată de senatorul de Iaşi, domnul doctor Ciuhodariu, ştire foarte importantă pentru cetăţenii României, de parcă ar fi izbucnit Războiul Mondial. Cu un glas puţin răguşit, domnul senator Ciuhodariu, intrând pe postul România TV, anunţa publicului românesc una dintre cele mai stringente legi de care românii trebuie neapărat să fie conştientizaţi. Mai mult decât atât, domnul senator Ciuhodariu, „ca să se dea în stambă", şi să audă producătorii de pastă şi periuţe de dinţi, pentru ca probabil să-i calculeze comisionul, a propus ca din bugetul României să se aloce suma de 40 mil. lei, pentru ca pasta şi periuţa să ajungă în cele mai îndepărtate colţuri ale României. Ca un drept la replică, i-am spune domnului senator câteva, încât ar trebui să-i fie ruşine când prin această iniţiativă trage o palmă întregului popor român care nu s-a dat jos din copac precum africanii alaltăieri. De aceea, amintim domnului senator câteva elemente care ar fi trebuit să le înveţe încă de pe când se afla pe băncile şcolii primare şi chiar atunci când a satisfăcut stagiul militar şi a urmat Facultatea de Medicină.

Spălatul pe dinţi la români este cunoscut din antichitate

Poate nu cunoaşte domnul senator că, cu multe sute de ani sau chiar milenii, poporul dac din care în prezent se trage poporul român, folosea „tehnica spălatului pe dinţi rudimentar". Probabil încă de la întemeierea familiei tribale, bărbaţii şi femeile, în fiecare dimineaţă se spălau pe ochi, folosind apa din izvoare aduse cu „canta" (găleata), care era de lemn sau din coajă de copac. Înainte de a se spăla, dacii foloseau pentru spălarea dinţilor sarea, iar înaintea ei foloseau cel mai septic produs al omului reprezentat de „cenuşa" rezultată în urma arderilor focului. Mai târziu, după ce domnitorul Cuza a înfiinţat armata modernă, a avut în vedere ca în cadrul instrucţiei militare, tinerii recruţi şi apoi soldaţii, să fie obligaţi să se spele pe dinţi, iar în regulamentele militare privind dotarea, intrau şi ustensilele de spălat: săpunul şi „degetul" prin care se frecau dinţii, unii dintre militari folosind sarea de la bucătărie sau chiar cenuşa existentă din belşug în sobe folosite iarna. Abea mai târziu a apărut pasta de dinţi modernă, chiar înainte de primul război mondial,sub diverse forme. În aceste condiţii, dacă domnul doctor avea puţină cultură şi ar fi citit chiar unele „elemente istorice" pe care o parte a istoriei universale a României reprezentate de „Istoria Antică a României", probabil ar fi ştiut că actualii români care se trag din traci şi daci, alături de romani şi greci, au fost primele popoare din Europa care au contribuit la civilizaţia Europeană de care acum ne bucurăm cu toţii. De aceea, i-am recomanda o carte apărută chiar după cel de-al doilea război mondial, intitulată „Legendele şi miturile Greciei Antice". Poate aşa, domnul senator va înţelege că noi, românii, alături de italieni şi greci, am întemeiat acum 2-3 milenii înainte de Christos, chiar civilizaţia spălatului pe ochi şi a spălatului pe dinţi. De aceea, credem că domnul senator degeaba încearcă să inventeze „roata spălatului pe dinţi", care la dumnealui reprezintă doar un mijloc probabil de a lua ceva bani de la producătorii de paste şi periuţe, pentru a le face reclamă. Mia mult decât atât, credem că este necesar să-i transmitem domnului doctor urarea românească „sa-ţi fie ruşine, domnule doctor, că insulţi poporul român că ar fi nespălat". De fapt, unii conducători ai ţărilor di Europa de Vest, necunoscând situaţia milenară a României, ne spun precum ungurii din Transilvania „BIDISH-OLLA", ccea ce înseamnă român puturos sau român nespălat. Acesta este mesajul pe care îl dă poporului român un senator din Senatul României care doreşte discreditarea noastră ca vechi component al civilizaţiei Europene înainte de nemţi, olandezi, englezi, spanioli şi ce seminţii s-au mai pripăşit în decursul miilor de ani.

D.B.

Comunicat

DIRECȚIA JUDEȚEANĂ DE STATISTICĂ ARGEŞ

Direcția Județeană de Statistică Argeş a primit din partea Institutului Național de Statistică Diploma de Excelență pentru contribuția avută la dezvoltarea Sistemului Statistic Național. Această diplomă este un semn al recunoaşterii rezultatelor obținute din colaborarea cu Dumneavoastră, furnizorii noştri de date statistice şi cu Dumneavoastră, beneficiarii de date statistice. Cu promisiunea că vom menține acelaşi standard ridicat şi în activitatea noastră viitoare, vă mulțumim încă o dată pentru sprijinul acordat şi vă dorim un an 2016 plin de realizări.

POEZIE DEDICATĂ MARELUI POET

Lui Eminescu

Când rostesc pe Eminescu,
Cerul pare mai aproape;
Mulțumescu-ți, ție, Doamne,
Că ne-ai dat dinTine-o parte!

Când rostesc pe Eminescu
Simt în mine un fior
Şi mă uit în susul lumii
Tot cuprins de-un mare dor.

Când rostesc pe Eminescu,
Văd pe Lacul lui de Dor
Cum se plimbă nemurirea
Într-un dans amețitor...

Când rostesc pe Eminescu,
Ochii mi-i îndrept spre Înalt
Sâ privesc pe bolta lumii
În tărîmul celălalt.

Şi să văd că Eminescu
Stă în jilț de patriarh.

PROF. GEORGE MÂNZATU

FELICITARE DE ANUL NOU

Ziarul „Reflector Argeşean” urează Ofițerilor de Transmisiuni promoția 1959 a Şcolii Militare Ofițeri de Transmisiuni, lor şi familiilor lor, soție, copii, nepoți, tradiționalul

„La mulți ani 2016!“

Mâncarea sănătoasă a românului sărac

SALATĂ ORIENTALĂ DE IARNĂ

Materii prime	U/M	Cantitate brută pt. 3 kg
cartofi	kg	2,300
ceapă	kg	0,400
castraveți murați	kg	0,400
gogoşari roşii în oțet	kg	0,200
ulei	kg	0,100
oțet 9°	l	0,075
măsline	kg	0,200
ouă	kg	0,250
pătrunjel verde	kg	0,050
sare	kg	0,020
Gramaj produs finit 3 kg		

PROCESUL TEHNOLOGIC:

Cartofii se spală, se fierb în coajă în apă cu sare, se curăță de coajă şi se taie felii. Ceapa se curăță, se spală şi se taie felii subțiri (peştişori). Castraveții se spală, se curăță de coajă şi semințe şi se taie felii. Ouăle se spală, se dezinfectează, se trec prin jet de apă rece, se fierb pînă ajung de consistență tare, se răcesc, se curăță de coajă şi se taie felii. Pătrunjelul verde se curăță, se spală şi se taie mărunt. Măslinele se spală. Gogoşarii roşii se curăță, se spală, se taie în diferite forme pentru decor. Cartofii se amestecă cu castraveții, ceapă, măsline, pătrunjel verde, ulei, oțet şi sare. Preparatul se prezintă pe platou' sau porțio-nat în caserole, cu decor din felii de ou şi gogoşari roşii.

REDACȚIA REFLECTOR ARGEȘEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Pitești, Argeș
(în localul cooperației)
Relații la:
- *Mobil: 0741-335962; 0760-035933*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

FOARTE INTERESANT DE ŞTIUT

* În Roma antică, persoana care depunea mărturie la proces era pusă să jure pe propriile testicule că spune adevărul.

* Orasul Bucure ti este desemnat capitală a Țării Româneşti în 1659 de către domnitorul Gheorghe Bică. Cel mai vechi aşezământ religios de aici este Biserica Domnească. Cea mai veche biserică din Bucure ti, situată pe Lipscani, în "Centrul Vechi" a fost construită de domnitorul Mircea Ciobanul în timpul primei sale domnii (1545-1554) şi se pastrează şi azi în forma originală. Primele drumuri pavate cu piatră de râu se amenajează în Bucureşti în anul 1661. În 1694 se înființează prima instituție de învățământ superior, Academia Domnească. Bucureştiul este a 6 capitală din UE ca mărime.

* Iaşiul a fost incendiat de trei ori. Prima dată, în 1513, au fost de vină tătarii, apoi otomanii în 1538 şi ruşii în 1686. În 1930, numărul evreilor ieşeni reprezenta jumătate din numărul populației de origine română. Erau atunci: 63.168 români, 34.662 evrei, 980 germani, 918 ru i, restul până la totalul de 102.872 locuitori fiind reprezentat de maghiari, armeni etc. Oraşul Iaşi este al doilea din România ca număr de locuitori, după Bucureşti.

* Pentru 10 ani, între anii 1950-1960, Braşovul s-a numit "Oraşul Stalin"? Această modicare, realizată în "spiritul vremurilor" de atunci, a avut loc la 6 septembrie 1950 când Marea Adunare Nationala a votat Legea numarul 5. Legea reorganiza teritorial județele din perioada Regatului României iar Orasul Stalin devenea capitala Regiunii Stalin (în care mai erau oraşele Odorhei, Miercurea Ciuc şi Sfântul Gheorghe).

* În anul 133 Î.Hr., Roma a fost primul oraş din lume care a atins 1 milion de locuitori. Londra a depăşit numărul de 1 milion de locuitori abia în 1810, iar New York-ul în 1875. Astăzi, pe glob, există peste 300 de oraşe în care coabitează cel puțin 1 milion de oameni.

* Adunate laolaltă, statele care au făcut odinioară parte din Imperiul colonial britanic reprezintă mai mult de jumătate din toate țările lumii.

* În secolul al XIX-lea, un preşedinte al Mexicului a organizat o ceremonie funerară pentru… piciorul său! În timpul unui război, el a fost grav rănit, iar doctorii i-au amputat unul din picioare. Membrul amputat a fost conservat timp de 4 ani în vila prezidențială, în 1842, „relicva" a fost purtată în cadrul unei procesiuni şi apoi înhumată. Doi ani mai tîrziu, piciorul a fost furat din mormînt şi a dispărut fără urmă!

* Checkers, cockerul spaniol pe care pre edintele Nixon l-a primit ca "mită" în timpul candidaturii sale la func ia de vicepre edinte i-a trezit afecțiunea lui Richard Nixon, iar discursul în care acesta şi-a exprimat intenția să păstreze câinele, orice s-ar întampla, a emoționat publicul şi i-a prelungit cariera politică.

* Ştiați că Muzeul de Istorie Medicală Mütter a fost fondat în anul 1858, în oraşul Philadelphia din statul american Pennsylvania, de către medicul Thomas Dent Mütter, pentru a-i iniția pe studenții şcolilor de medicină în tainele anatomiei umane şi ale anomaliilor pe care aceasta le poate manifesta? Muzeul este unul al patologiei, al vechilor instrumente medicale şi al exponatelor biologice. Instituția este cunoscută mai ales pentru vasta sa colecție de cranii, dar prezintă şi numeroase elemente biologice unice.

* Tiparnița a fost inventată în secolul al XV-lea, în Europa Occidentală, de către germanul Gutenberg. Pentru tipărirea unei Biblii în două volume, reprezentând un total de 1.248 de pagini, el a trebuit să lucreze timp de trei ani la rând. Gutenberg a reuşit să imprime 200 de astfel de volume, dintre care astăzi se mai păstrează doar 47. Din fericire, tipărirea cărților a devenit, în zilele noastre, mult mai rapidă!

* Ştiați că în Roma antică, în alegerile şi judecățile publice erau folosite semințele de fasole? Fasolea neagră însemna că alegătorul se opune sau că persoana judecată este considerată vinovată. Cea albă însemna că alegătorul este de acord sau că persoana judecată este considerată nevinovată.

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺

*** O firmă din Vaslui oferă servicii funerare complete: "La cerere, ți-l şi omorîm!"**

☺ ☺ ☺

*** 70% dintre români trăiesc în stres. Restul de 30% trăiesc în Italia, Franța, Germania, Spania...**

☺ ☺ ☺

*** Ce-i greu nu e să suporți coarnele... ci s-o întreții pe vacă.**

☺ ☺ ☺

*** Un tip intră într-o librărie şi cere o carte despre sufocare. Vânzătoarea: "Doriți şi o pungă?"**

☺ ☺ ☺

*** Părintele Ion 5 ani a strâns bani pentru o nouă clopotniță, dar i-au ajuns numai pentru un Audi Q7.**

☺ ☺ ☺

*** De Paşte am fost pe litoralul bulgăresc. Aproape ca la noi: drumuri proaste, maşini vechi, majoritatea înmatriculate în Bulgaria.**

☺ ☺ ☺

*** E oficial: Bacul se va da fără camere de supraveghere! Reprezentanții Ministerului Învățământului au declarat: "Prea multe eleve se dezbrăcau din reflex."**

☺ ☺ ☺

*** Soacra către ginere: - Dacă mă urîți atât de mult de ce ai o poză cu mine pe şemineu?**

Ginerele: - Ca să țin copiii departe de foc.

☺ ☺ ☺

*** Căsătoria a fost prima formă de leasing: adică iei ceva de care te bucuri şi plăteşti toată viața... rar se mai găseşte cineva care să îți preia leasing-ul.**

☺ ☺ ☺

*** Un tip vine la ghicitoare. Aia îi priveşte palma :**

- Groaznic. Soacră-ta va muri peste două zile.

- Asta ştiu şi fără tine. Pe mine mă interesează dacă voi fi prins sau nu!

☺ ☺ ☺

*** Dacă dopajul este interzis pentru sportivi, de ce n-ar fi şi PhotoShop-ul interzis pentru vedete?**

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

* Polițiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş şi Biroului Rutier Piteşti au acționat pe raza de competență, ocazie cu care au aplicat 106 sancțiuni contravenționale în valoare totală de 22.414 lei conform prevederilor O.U.G. 195/2002R, au reținut în vederea suspendării dreptului de circulație 8 permise de conducere şi au retras 1 certificat de înmatriculare.

* Polițiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş l-au depistat pe raza comunei Merişani pe C.I. de 66 de ani din localitate, în timp ce conducea un autoturism aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

Bărbaţi bănuiţi de şantaj, depistaţi de poliţişti

* Polițiştii din cadrul Poliției Oraşului Topoloveni au continuat cercetările într-un dosar penal privind sesizarea unei femei din comuna Bogați referitoare la faptul ca este şantajată de o persoană necunoscută prin intermediul unui site de socializare, să plătească suma de 1.200 lei pentru recuperarea câinelui propriu. În baza sesizării s-au efectuat cercetări sub aspectul săvârşirii infracțiunii de şantaj, faptă prevăzută şi pedepsită de art. 207 C.P., ocazie cu care în noaptea de 06/07.01.2016, polițiştii i-au depistat şi prins în flagrant pe U.C.M. de 25 de ani şi R.A.V. de 25 de ani, ambii din comuna Bogați, bănuiți de comiterea infracțiunii.

Comercializa produse cu termenul de valabilitate expirat

* Polițiştii Formațiunii Ordine Publică Ştefăneşti - Compartimentul Proximitate au efectuat un control la o societate comercială, ocazie cu care au identificat expuse spre vânzare mai multe produse alimentare cu termen de valabilitate expirat. În cauza s-a luat măsura sancționării contravenționale a lui T.I. din oraşul Ştefăneşti, în calitate de vânzătoare, cu amendă în valoare de 500 lei, conform art. 1 lit. d) din Legea nr. 12/1990R, iar produsele în cuantum de 120 lei au fost confiscate în vederea distrugerii.

FELICITĂRI cu ocazia ANULUI NOU şi a „SFÂNTULUI ION“

Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor cetăţilor comunei, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, un călduros “La mulţi ani!”

ION GEORGESCU, primarul Oraşului Mioveni, urează locuitorilor din localitate, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Bogaţi - ION GÎRLEANU, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia “Sfântului Ion”, precum şi a trecerii în noul an, 2016, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL urează colaboratorilor şi colegilor, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion” “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite cetăţenilor judeţului Argeş cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clienţilor şi prietenilor, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, un călduros „LA MULŢI ANI!”

Gheorghe Brebeanu, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Primarul comunei Coşeşti, ELISABETA TUDOSE urează consătenilor cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Albeştii de Argeş, SAVA VASILE, urează tuturor cetăţenilor cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează cetăţenilor din această localitate, de “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, primarul comunei Răteşti, MATEI GHEORGHE, urează cetăţenilor comunei, tradiţionalul „La mulţi ani”!

MIHAIL BĂRBUCEANU, primarul oraşului Stefăneşti, doreşte să ureze tradiţionalul „La mulţi ani”, tuturor românilor, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia „Anului Nou“ şi a “Sfântului Ion”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!“

Primarul comunei Valea Iaşului,domnul BARBU NICOLAE, urează tradiţionalul „La mulţi ani” tuturor românilor!

Primarul Ionel Dulamă al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

Primarul comunei Băiculeşti - Nicolae Dragnea urează cetăţenilor din comună, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani”!

ASOCIAŢIA CADRELOR MILITARE ÎN REZERVĂ, prin preşedinte col. (r) Ţânţarcu Alexandru, urează pensionarilor militari, cu ocazia “Anului Nou” şi a “Sfântului Ion”, un călduros “La mulţi ani”!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor colaboratorilor tradiţionalul “La mulţi ani”!

(urmare din pagina 6)

stabilită prin Tratatul de la Lisabona din anul 2007. Dacă totuşi ţările semnatare ale acestui tratat intrat în funcţiune în 2009, au statuat în preambulul tratatului câteva probleme esenţiale, amintind în acest sens la pct.2.5.8 „Rolul Parlamentelor Naţionale", putem spune fără să greşim că domnii care ne-au stăpânit ţara după 2007, au încălcata această prevedere. În acest context, credem că ar fi necesar ca domnii senatori şi deputaţi să citească prevederile Tratatului de la Lisabona, care spune clar: **„Un aspect important adus în premieră de noul tratat de la Lisabona, este dat de reglementarea participării Parlamentelor Naţionale la procesul de decizie comunitar. În acest mod, Parlamentele Naţionale vor putea acţiona în calitate de „gardieni" ai Principiului Subsidiarităţii. Parlamentele Naţionale vor avea puterea de a influenţa deciziile încă din faza iniţială a elaborării unei propuneri, înainte ca aceasta să fie analizată în detaliu, de Parlamentul European şi de Consiliul de Miniştri".** Păcăleala pe care majoritatea românilor nu o înţeleg, este reprezentată de faptul că s-a stabilit ca România să aibă în Parlamentul European un număr de 32 de parlamentari UE. Toate bune şi la locul lor. Numai că, trebuie precizat cine sunt aceşti parlamentari şi care este capacitatea lor de a reprezenta interesele ţării? Un gângâvit ca europarlamentarul Buşoi, un mafiot ajuns europarlamentar, fost prim ministru în perioada 1991-1992 Theodor Stolojan, Monica Macovei- motociclista care conduce partidul „M", nevasta fostului premier Ponta, nevasta fostului preşedinte al Senatului, Crin Antonescu, prietena „de casă" a lui Ion Iliescu, Corina Creţu, iar numărul rataţilor politici ar putea continua. Pentru întreţinerea acestora, pentru ca ei doar să ridice mâna aprobând toate deciziile în defavoarea ţării, românii plătesc anual o cotizaţie de aproape 1 mld. şi 500 mil. euro, respectiv în zece ani, 15 mld. euro. Dacă ne raportăm la împrumuturile făcute în cei 25 de ani de Nicolae Ceauşescu pentru modernizarea şi dezvoltarea întregii Românii, putem spune fără a greşi, că această mare sumă plătită de români reprezintă o mare păcăleală. De aceea, putem parafraza prin românescul: „Şi... şi cu banii luaţi". Recent, am rugat pe colegul meu Victor Vernescu, să dedice o analiză privind modul în care România şi românii au fost păcăliţi prin art.17 alin.1 din Tratatul de funcţionare a UE, din 2007. Este vorba de „modalitatea de declanşare a procedurii de infringement". În acest context, conform unui material al Facultăţii de Drept Nicolae Titulescu din Bucureşti, se precizează: **„procedura infringement reprezintă un mecanism original, prin acre se veghează asupra respectării dreptului UE a asigurării supremaţiei acestuia faţă de sistemele de drept interne şi nu în ultimul rând, reprezintă un instrument indispensail pentru ca UE să funcţioneze într-o ordine juridică normală"**. Iată, cetăţeni ai României, cum conducerea marilor puteri Europene influenţează suveranitatea statului român. Amintim din nou „supremaţia dreptului UE" asupra dreptului naţiunii române de a-şi determina singură soarta. Ne întrebăm din nou, ce rol mai are Curtea Constituţională? Aceasta, la art.142 precizează că este garantul supremaţiei Constituţiei. În acest context, cei 9 judecători ai Curţii Constituţionale, ce mai garantează? De aceea, le punem public întrebarea, dacă nu cumva membrii Curţii Constituţionale, alături de preşedintele României, de preşinţii celor două Camere, nu cumva săvârşesc o faptă penală? Acest lucru este valabil şi pentru cei peste 500 senatori şi deputaţi, care la investire au semnat cu mâna pe Constituţie, să apere „Constituţia, suveranitatea şi Independenţa României". Domnilor, ori sunteţi nebuni, sau nişte infractori mincinoşi, atunci când a-ţi semnat prin Jurământ să apăraţi Legea Fundamentală? Prin prevederea infringementului, România este discrimantă faţă de celelalte ţări, pentru faptul că cei 32 de Europarlamentari nu au niciun fel de putere, iar în cursul celor 8 ani, nu au emis în comun niciun fel de propunere care să avantajeze ţara care i-a propus. Toţi aceşti 32 de Europarlamentari nu sunt decât nişte infractori în devenire, datorită faptului că UE nu va exista veşnic. De aceea, în numărul viitor, vom prezenta prevederile art.17 privind „procedura de încălcare a obligaţiilor comunitare" (procedura de încălcare a obligaţiilor de infringement).

DUMITRU CÂRCENI

VALOAREA CONTRACTULUI CU ŢARA

Până acum câţiva ani Serviciul Militar era obligatoriu şi reprezenta o datorie de onoare a tuturor cetăţenilor de sex maxulin care împlineau vârsta de 90 ani, iar după vârsta pensionării, reprezenta o mare masă umană de sprijinire a frontului în cazul unui viitor război. De aceea, putem spune fără să greşim, că în prezent, prin rezervistul militar trebuie înţeles nu doar cei care au absolvit o şcoală de pregătire militară primind un grad militar de subofiţer maistru, ofiţer sau general, ci toţi cei care au servit ţara sub drapel, în calitatea lor de soldaţi şi gradaţi. Toţi aceştia, indiferent de vârstă, în caz de război şi dacă situaţia medicală le permite, pot fi mobilizaţi în diverse structuri militare, conform posibilităţilor lor fizice şi mentale. De aceea, considerăm că numărul rezerviştilor militari, în prezent, depăşeşte numeric peste 8 mil. de suflete gata oricând, conform jurământului depus la vârste foaret fragede, să apere România în graniţele ei fireşti. Nu agreem "armata de profesionişti" care este o armată de cruciaţi care acţionează în afara teritoriului românesc, neavând nicio legătură cu România.

COMPLETAREA MATERIALULUI DE CĂTRE REDACŢIA ZIARULUI

Rezervistul militar - valoarea umană a unei naţiuni

În nicio ţară care face parte din Alianţa Nord- Atlantică nu-mi amintesc să fi văzut rezervişti în stradă, cerându-şi insistent drepturile de pensie, după cum nu ştiu să fi citit în vreo ştire, fie şi strecurată discret de agenţiile mari de presă, că lideri ai unor state din NATO vor fi pomenit, în discursurile lor, de pensiile „nesimţite"ale militarilor. Rezervişti ai armatei române protestând în spaţiul public pentru drepturile de pensie care li se cuvin. E limpede, locul lor nu este în piaţa mare, strigându-şi drepturile! Nu o să discut aici – sunt două pagini dedicate su biectului pensiilor militare în această ediţie – chestiuni care ţin de particularităţi ale unei legi sau alte reglementări, ci o sămă refer la câteva chestiuni de principiu. Militarul – dincolo de Jurământul faţă deŢară şi Drapel şi valoarea lui supremă, concretizată, adesea, în sângele vărsat pe câmpul de luptă sau chiar şi în misiuni în timp de pace – încheie, la intrarea în sistemul militar, un tip de contract. Drepturile şi libertăţile lui constituţionale sunt limitate, fiecare dintre cei care îmbracă uniformamilitară asumându-şi noua condiţie. Statul se angajează să ofere militarului – care se pregăteşte permanent, într-o meserie profund vocaţională, pentru a fi capabil, atunci când e nevoie, să fie prezent la datorie chiar şi cu preţul vieţii sale – anumite drepturi compensatorii. Atât în timpul derulării contractului, dar şi dupa trecerea în rezervă, drepturile acestea compensatorii sunt sfinte. Financiare sau de altă natură, ele acoperă sau ar trebui să acopere ceea ce numim îndeobşte, cu o formulă poate mult prea tocită, darcare are încă sensul ei, privaţiunile serviciului militar. Şi chiar dacă armata română nu a fost efectiv implicată într-un conflict militar din mai 1945 până astăzi, asta nu înseamnă că aceste privaţiuni au fost puţine sau că nu s-amurit la datorie. Când statul, prin decidenţii săi, schimbă regulile jocului, declanşând o falsă dezbatere publică privind drepturile compensatorii şi pensiile militare de stat, la care se simt îndreptăţiţi să ia parte toţi aceia care iau o pensie în statul român, atunci lucrurile capătă turnuri groteşti. Îmi amintesc, de pildă, de un taximetrist care îmi povestea, neştiind că sunt militar, cămama sa, femeie de serviciu într-o instituţie publică, ieşită la pensie mai devreme faţă de termen, dinmotive desănatate, cu o pensie modestă, este îndreptăţită să primească mai mulţi bani sau tot atât cât primeşte un militar. Am avut atunci revelaţia unei grave rupturi în modul de înţelegere în societatea românească a profesiilor, a importanţei sociale a unor categorii profesionale şi amodului de constituire a sistemului de pensii. Întrebările pe care şi le pun rezerviştii sunt multe. De ce se schimbă legile privind pensiile militare? De ce este nevoie de ordonanţe de urgenţă care să modifice legi organice? De ce este nevoie ca în ultimii cinci ani drepturile acestea să reprezinte motiv de dispute sociale, de scandări în spaţiul public, de drumuri inutile şi căutări perpetue de documente justificative? Cel mai grav lucru este că ideea de profesie militară, la noi, începe să fie în suferinţă. Vă mărturisesc, cu toată onestitatea, că mă tem pentru dreptul meu la pensie în viitorul apropiat. Fiindcă s-a văzut că, în orice moment, un contract nu mai are valabilitatea cu care era creditat sau pe care, de bună credinţă fiind, i-o acordam. Că o lege care apără tihna apusurilor noastre poate fi schimbată peste noapte. Şi că s-ar putea să reiau, ca pensionar militar, calea protestului civic. Nu-i siliţi pe tinerii de astăzi care se dedică, admirabil, carierei militare să se îndoiască de valoarea contractului cu Ţara! Este ultima redută. Dincolo de ea, consecinţele sunt de nebănuit.

COLONEL FLORIN ŞTEFLEA

O analiză pe text a unui Mesaj transmis pe facebook

KAIZERUL... DACĂ NU VORBEA... FILOZOF RĂMÂNEA

La plăcinte... înainte

Domnul Klaus Iohanis le-a transmis miercuri (pardon, deşi nu sunt sigur, joi) românilor, pe facebook, cum altfel, un mesaj de sfârşit de an vechi, 2015 şi început de an nou, 2016. Mă aşteptam, în naivitatea mea, că va adresa măcar un cuvânt de pomenire, dacă nu de istorie despre 30 Decembrie, dată foarte importantă în viaţa modernă şi contemporană a României, dată care, dacă n-ar fi existat, domnia sa n-ar fi avut acum ocazia să trimită acest mesaj. Ne place sau nu ne place, data de 30 Decembrie este data de naştere a Republicii ca formă de stat în România, domnul Iohanis însuşi înscriindu-se în galeria preşedinţilor de până acum, fiind al cincelea personaj care a purtat şi poartă acest sceptru. Probabil că, în crezul mesianic despre sine, domnul Klaus Iohanis îşi spune în sinea sa că dacă România nu ar fi fost republică ar fi fost domnia sa rege. Mai şti? În fond, aşa cum a ajuns Preşedinte, de ce nu ar fi putut ajunge şi Rege? Pentru ca 2015 să fie prag de istorie, piatră de hotar în devenirea ei milenară, momentul în care să se consemneze începutul acelei Românii a normalităţii, pe care cu toţii ne-o dorim. Făcând o analiză pe text, personal mă întreb dacă normalitate înseamnă de a dori să faci ceea ce spui că nu e bine să fie. Pentru că, să ne amintim, în campania electorală candidatul la preşedinţie Iohannis spunea că nu e bine ca puterea să fie concentrată în mâinile unui singur partid sau grup de partide cu orientări apropiate pentru ca, la numai câteva ore de la consemnarea reuşitei planului de instituire a sa ca preşedinte să facă publică ideea: „Îmi doresc să am Guvernul meu". Normal, nu?! Ei bine domnule Iohanis, eu o asemenea normalitate nu-mi doresc, chit că asta nu vă deranjează pe dumneavoastră, mesianicul. În mesajul său facebook-siat preşedintele Iohanis afirmă că „Închidem un an care ne-a adus provocări şi schimbări". Ajuns la acest punct, trebuie să mi-o spun, în analiza pe text ce mi-o propun, că s-a văzut cu claritate cum faţa preşedintelui s-a luminat. Răzbătea prin toţi porii fericirea de a i se fi împlinit şi ... al doilea pas, acela de a avea guvernul său. O spune, de altfel, fără figuri inutile de stil, că-şi dorea nespus acel moment, chit că el a survenit pe fondul unei nenorociri de proporţii în care au murit oameni („trebuia să moară oameni", spunea domnia sa imediat după demisia pripită a premierului Ponta) şi, fentând speranţele acestui mare nou partid liberal (care nu mai are nimic cu Partidul Naţional Liberal al bătrânilor liberali) şi-a numit premierul său, care să-i aducă guvernul său. Guvern format în proporţie covârşitoare din personaje venite de aiurea, în general din funcţii de prin aparatele funcţionăreşti ale Bruxelles-ului, şi aparţinând unor ONG-uri stipendiate prin reţele care numai binele României nu se află în obiectul lor de activitate. Aşa şi numai aşa ne puteam căptuşi la justiţie cu o pupilă a doamnei Macovei (care a distrus, practic, sistemul de justiţie din România) sau cu un ministru la medicină care nici măcar stagiatura nu şi-a terminat-o, dar profesează pe undeva prin Europa; ne-am procopsit cu un ministru la finanţe care moare de grija investitorilor străini pentru care doamna ministru doreşte o forţă de muncă ieftină (de doi lei pe oră) şi se codeşte să semneze o cât de mică măsură care ar putea aduce o fărâmă de bunăstare pentru cetăţeanul român din pătura largă, majoritară şi amărâtă a societăţii. Şi tot aşa, dacă ar fi să-i luăm la rând pe fieacare din noii miniştrii, „miniştrii săi", vom constata că nu avem de a face cu un guvern de tehnocraţi ci tot cu un guvern politic, mai aplecat spre dreapta decât guvernul Ponta şi aflat în hăţişul sforilor de manevră al finanţei externe şi al intereselor de afaceri ale capitalului stăin.

„Înşirând la vorbe goale... Ce din coadă o să sune..."

„Începem un an nou în care va trebui să construim temeinic, pentru ca speranţa să devină realitate. Şi o vom face împreună". Am citat astfel, al doilea paragraf al mesajul transmis bietului popor român de preşedintele ce s-ar fi dorit a fi al său, de pe însoritele plaje ale Miami-lui. Trec peste întrebarea din ce bani sau cu sponsorizarea cui îşi face şi şi-a tot făcut în acest prim an de mandat „preşedintele nostru" concediile şi vacanţele prin cele mai celebre sau exotice zone ale lumii, nicicum în ţara al cărei şef de stat îi place să i se spună. Dar mă opresc la limbajul acesta de şablon cu care se tot laudă de un an şi jumătate (de când a intrat în politica mare). Să construim, ce? ar fi prima întrebare recurentă când timp de un an de zile n-a făcut decât să bage beţe în roate guvernului ce beneficia, de bine de rău, de o majoritate parlamentară. Pentru a construi, fie şi netemeinic, ar trebui să ştim, mai întâi, ce ne propunem. Are, oare, România la ora aceasta un plan de ţară? Domnul Iohanis a sărit ca ars când i s-a spus pe faţă despre suspiciunea că face, interesat sau nu, jocurile în folosul celor care dezgolesc munţii ţării, dar s-a opus constant Codului Silvic şi asta pe faţă şi nu pe căi ce ar putea fi suspicionate. Domnia sa vorbeşte despre o anume speranţă pe care însă n-o defineşte, o lansează doar generic pentru că sună bine şi pentru că cel care nu este aplecat la o analiză atentă pe text o ia ca pe ceva pozitiv şi deschizător de orizonturi de optimism. Ce-i scapă domniei sale este faptul că orice împlinire se realizează cel mai bine prin unirea forţelor şi nu prin dezbinarea lor. Or, domnia sa a găsit o ţară dezbinată, urmare politicii şi acţiunilor predecesorului să şi nu a făcut nimic pentru corectarea acestei stări de fapt ci, din potrivă, a continuat adâncirea acestei crize de coeziune. Avea cea mai lesnicioasă posibilitate de a dovedi că îşi doreşte o naţiune care să acţioneze împreună, făcând exact ce n-a putut şi n-a vrut să facă Traian Băsescu şi anume, să coabiteze, el ca preşedinte venit susţinut de o anume orientare politică, şi guvernul, aflat în funcţiune susţinut de o majoritate parlamentară de o altă orientare. N-a făcut-o, ba mai mult, a afişat o dizgraţioasă poziţie de frondă, încât în mizantropia mea, am apucat să glăsuiesc că se poziţionează pe o adevărată platformă de „grevă preşedinţială". „De sărbători suntem mai buni cu alţii", mai spune preşedintele Klaus Iohannis în mesajul său transmis prin facebook. „Avem mai mult timp pentru cei care trec prin greutăţi". Ascultând la posturile audio-video şi citind pe reţelele de comunicare această frază m-am cutremurat. Pentru că, în ce mă priveşte, am înţeles că domnia sa ne propune să devenim filantropi, cei care avem şansa unei supravieţuiri, cu cei care se află mult sub nivelul de subsitenţă. Oare, îmi zic, aceasta să fie speranţa din fraza de dinainte? Chiar acum când scriu aceste rânduri, un „analist" de pe un post de televiziune face o curioasă afirmaţie.

Cum a ajuns Kaizerul la concluzia că la români "domneşte lenea"

Cică sărăcia este soră cu lenea. Aşa o fi? S-ar putea ca un crâmpei de adevăr să fie, dar mă întreb cum de au devenit cetăţenii români, într-o proporţie atât de mare, leneşi? Ce naiba, că tot acest popor este cel care a ridicat sute de mii de apartamente, a construit zeci şi zeci de baraje, a împânzit ţara cu sisteme de irigaţii ş.a., ş.a.! În fraza următoare din Mesaj, citesc cu (ar trebui) satisfacţie că, (acum, de sărbători) lăsăm la o parte ce ne desparte şi păstrăm ce ne uneşte. De ce n-o fac cu satisfacţie? pentru că am ghinionul să citesc printre rânduri. Eu nu mai reuşesc să ştiu ce ne uneşte acum când crevasa între cei puţini care s-au constituit în casta asta de îmbogăţiţi din nu se ştie ce şi nu păţesc nimic şi de la care nu se recuperează nimic, şi marea masă, covârşitor majoritară, din populaţia României aflată sub pragul de subzistenţă, creşte şi se adânceşte continuu. Această frază din mesajul domnului Iohanis nu are decât funcţia de a induce în eroare şi de a dezinforma. Tocmai de aceea, după părerea mea, această frază nu ar fi trebuit să apară într-un mesaj, la pragul dintre 2015 şi 2016. „Gândul meu se îndreaptă azi către voi toţi, concetăţenii mei de pretutindeni. Către cei mai tineri, care îşi doresc un viitor mai bun în ţara noastră. Către cei care, prin munca şi iniţiativa lor, duc România înainte...", mai stă scris în Mesaj. Din capul locului mă simt neplăcut, mă simt jignit când şi domnia sa, la unison cu fel de fel de terchea-berchea de pe orice canal de comunicare mi se adresează cu tu, cu voi. Aşa cum eu mă adresez domnului preşedinte cu formulele de politeţe, tot aşa pretind ca şi domnul preşedinte să mi se adreseze cu formule de politeţe. Formulele aceste de majestate denotă o puternică comportare arogantă şi grotească. Să facă bine domnia sa şi să nu se considere stăpânul nimănui. La urma urmei domnia sa este în slujba cetăţeanului (în numele căruia a fost instalat în funcţia de preşedinte) şi nu invers. Depăşind însă această nemulţumire (la care să nu se înţeleagă că renunţ), îl întreb pe domnul Klaus Iohannis dacă cele ce spune în Mesaj sunt doar simple dorinţe (cu gradul lor de ipocrizie şi de orientare propagandistică) sau chiar are soluţii? De bocitoare pe umerii celui năpăstuit ne-am săturat în aceşti douăzecişişase de ani de tranziţie către nu ştim încă unde. În continuarea paragrafului din care am citat mai înainte, în Mesaj se mai spune: „Gândul meu se îndreaptă azi către cei care slujesc sub drapelul României şi al aliaţilor noştri şi ne fac cinste". E bine că îl poartă gândul şi că armata ţării nu lipseşte din acest mesaj. Dar, are domnia sa ştiinţă, ca şef al CSAT şi comandant suprem cu ce dificultăţi se confruntă armata României? A avut curiozitatea ca, chiar şi din postura de neinstruit militar, să asiste la o mare aplicaţie de arme întrunite la nivel de mare eşalon să-şi poată face o impresie? (Dar chiar, ca orice mizantrop care se respectă, mă întreb, or mai fi în planurile anuale de pregătire astfel de aplicaţii militare?). În plus, jocurile cui le face armata română şi, implicit, statul român participând cu cheltuieli şi jertfe în zone de operaţii din ţări de pe unde nu ne-a chemat nimeni? Nu-mi permite spaţiul editorial să mă aplec mai profund în necesara analiză pe text, dar tot nu pot să închei înainte de a-i reproşa cu vehemenţă domnului Preşedinte Klaus Werner Iohannis renunţarea la întîlnirea festivă de la Palatul Cotroceni din ajunul marii sărbătoriri a Zilei Naţionale a României. Mă interesează puţin către deloc dacă domnia sa, în calitate de primar al municipiului Sibiu, a participat sau nu la vreo sărbătorire a acestei date, dar ca România să fie băgată în anonimat, refuzând să invite la un pahar de şampanie reprezentanţii ţărilor străine acreditaţi la Bucureşti, mi se pare un gest de neacceptat. Desfid, totodată, întreaga noastră clasă politică pentru tăcerea ei vinovată, laşă şi obedientă, cu atât mai mult cu cât motivaţia invocată este sfidătoare. Să nu se uite că, la numai câteva zile (nu la mai bine de o lună) de la evenimentul nefericit, cu multe victime, de la Club Colectiv, când a fost să-şi investească „guvernul său", preşedintele, cu largi zâmbete pe faţa-i radiind de fericire (şi nu de comapasiune, care în acele momente dispăruseră, se pare, prin alchimia nu se ştie cărei minuni) ciocnea în clinchete de cristal şampanie cu noii numiţi în funcţii ministeriale. Şi acest gest, sau aceste atitudini să însemne, oare, normalitatea domnului Klaus Werner Iohanis? Sau întregul mesaj să fie, mai degrabă, un Laudaţi-o personal?

VICTOR VERNESCU

BĂTĂLIA DE LA TURTUCAIA ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE PE CARE ROMÂNIA TREBUIE SĂ LE TRAGĂ, ÎN CONDIŢIILE UNEI CONFLAGRAŢII

Orice cetăţean trebuie să înţeleagă faptul că România, datorită poziţiei sale geografice, va fi "teatrul" unei puternice conflagraţii care va determina izbucnirea celui de-al 3-lea război mondial. Dacă în primul război mondial balcanii, prin Serbia au reprezentat "butoiul de pulbere", iar în cel de-al doilea război mondial "butoiul de pulbere" a fost reprezentat de Polonia, cel de-al treilea război se va desfăşura pe teritoriul României. Motivul? Este reperezentat de faptul că americanii au instalat foarte repede prima instalaţie la Deveselu pe care puternica armată rusească o consideră un obiectiv care trebuie distrus rapid. Începând cu anul 1990, România, la îndemnul NATO şi al marilor puteri Europene, şi-a distrus treptat întreaga capacitate de apărare, reprezentată de armata română care dispunea la începutul acestui an de cca. 5000 de tancuri blindate şi peste 10.000 piese de artilerie puternică care putea face faţă, datorită reliefului, împotriva chiar a unor mari puteri militare. Drept urmare, în prezent, România nu mai are aproape niciun fel de industrie de apărare, datorită faptului că ni s-a impus să cumpărăm tot de la marile puteri. Marile întreprinderi militare sau militarizate din unele centre industriale, au fost privatizate unor puteri străine şi implicit, au fost distruse până în temelii fabricile constructoare de tancuri, piese de artilerie, fabricile de muniţie, şi alte obiective necesare funcţionării puterii militare. În prezent, armata română nu mai reprezintă interesele strategice ale statului român, iar ultimile elemente prezentate pe scena politică internă şi internaţională sunt destul de concludenteşi chiar doveditoare că ţara noastră se află în pragul unor "separări teritoriale" în trei provincii, aşa cum nu întâmplător, un deputat din Parlamentul României le-a descris ca un scenariu. Mai mult decât atât, ceea ce se întâmplă în prezent în Transilvania privind secesiunea maghiară, pune foarte multe semne de întrebare, cu privire la existenţa suveranităţii ţării. Mai mult decât atât, evenimentele din cursul anului 2015 iniţiate de Germania, sprijinită de Franţa şi SUA, prin care României i s-a impus un preşedinte de etnie germană culminând cu instalarea în luna decembrie a unui guvern impus de Bruxelles din rândul unor salariaţi de origine română care lucrau la Bruxelles, dovedeşte indubitabil intenţia UE de dezmembrare a statului român. Dispreţul pe care actualul preşedinte Iohannis îl are faţă de poporul în fruntea căruia a ajuns preşedinte, este dovedit de desele luări de poziţie antiromâneşti, dar şi de faptul că familia sa se află în întregime nu în România, ci din 1990 în Germania. Aşa cum spuneam într-un comentariu, pe domnul preşedinte Iohannis îl opreşte în România doar "sexul" făcut cu "doamna mea". Despre ţară în niciun caz domnia sa nu manifestă nici respect, nici înţelegere. Un lucru care trebuie să dea de gândit este reprezentat de concediile frecvente nu într-o zonă a României, ci în America, unde se pare că domnul preşedinte are o proprietate mascată care se zice că este proprietatea unui prieten apropiat. În ultimii 25 de ani, România a fost lovită în fibra ei naţională, reprezentată de cele două instituţii fundamentale ale oricărui stat: religia şi armata. Ultima lovitură dată statului a fost reprezentată de fostul preşedinte Traian Băsescu, care din prostie şi din obedienţă faţă de marile puteri, cu un an înainte de terminarea mandatului a decapitat conducerea militară a armatei prin trecerea la pensie a cca. 40 de generali bine pregătiţi, a căror lipsă va fi simţită în cadrul politicii de apărare. Chiar în cadrul Academiei Militare, problemele militare de apărare privind tactica şi strategia viitoare, aproape lipsesc cu desăvârşire, iar viitorii comandanţi militari învaţă doar strategia pe care armata română trebuie să devină în cadrul alianţei NATO o armată de cruciaţi în slujba marilor puteri. Fără nicio discuţie, cea mai mare trădare a făcut-o Guvernul Adrian Năstase prin modificarea Constituţiei în anul 2003, când a modificat prin fraudă art.135 care priveşte economia şi finanţele. Dar despre această crimă pe care Guvernul Năstase a făcut-o poporului român, vom discuta într-un capitol aparte. Acum a venit timpul când oameni politici care se mai consideră români, împreună cu comandanţii militari de toate treptele, să-şi unească ideile şi forţele pentru ca armata română să slujească poporul şi teritoriul românesc şi nu dorinţa de cotropire a marilor puteri. Datorită acestui lucru, am considerat necesar să prezentăm publicului o scurtă lecţie de istorie privind "Bătălia de la Turtucaia" şi dezastrul armatei române, ca urmare a lipsei de înţelegere a pericolelor neglijate de conducerea armatei şi de clasa politică conducătoare.

PROF. COL. (R) D. BOŢILĂ

Preliminarii

Bătălia de la Turtucaia a fost o bătălie din cursul primului război mondial între trupe române şi trupe bulgare şi germane. S-a desfăşurat între 1 şi 6 septembrie 1916 şi s-a încheiat cu înfrângerea trupelor române, care apărau capul de pod Turtucaia. La 14-27 august 1916, România declara război Austro-Ungariei. A doua zi, la 28 august 1916, ca ripostă, Germania şi Turcia declarau războiRomâniei. Aliata Germaniei, Bulgaria, declara de asemenea războiRomâniei la 1 septembrie 1916, moment în care armata bulgară, pregătită din timp, se punea în mişcare împotriva Turtucaiei, cel mai vestic punct al teritoriului românesc de la sud de Dunăre. Turtucaia, oraş situat în faţa Olteniţei, pe celălalt mal al Dunării, era considerat ca bază de plecare excelentă în caz de atac românesc împotriva Bulgariei, eventualitate în care, între Olteniţa şi Turtucaia ar fi trebuit să fie construit un pod de pontoane. Cum însă, campania română prevedea ofensivă pe frontul de nord (în Transilvania, împotriva Austro-Ungariei) şi defensivă pe frontul de sud (faţă de Bulgaria), podul de vase nu a mai fost construit. Pe uscat, Turtucaia se lega înspre est de Silistra printr-un drum de circa 60 de km, punct spre care garnizoana acestui cap de pod ar fi trebuit să se retragă, aşa cum prevedeau instrucţiunile marelui stat-major, în cazul unui atac bulgar puternic. În concluzie, principala grijă a comandamentului garnizoanei Turtucaiei ar fi trebuit să fie menţinerea legăturii cu trupele aflate la Silistra.

Câmpul de luptă

Capul de pod Turtucaia era organizat pe trei linii de rezistenţă. Cea mai înaintată, întinzându-se până la linia pichetelor de frontieră, cu rol de supraveghere şi recunoaştere şi deservită de trupe de tăria unor plutoane sau companii era numită şi „prima linie de rezistenţă". Era la rândul ei formată din trei serii de lucrări: linia posturilor mici, linia gărzilor mari şi linia avanposturilor înzestrate. Rolul ei era de a întârzia un eventual atac inamic, trupele având misiunea de a se retrage, rezistând pe aliniamente succesive. „A doua linie de apărare", supranumită „linia principală de rezistenţă", „linia I-a de rezistenţă" şi „linia centrelor", era situată la şapte-opt km de oraş şi avea formă aproximativ semicirculară, fiind dispusă în jurul Turtucaiei, cu capetele sprjinindu-se pe Dunăre. Era alcătuită din 15 centre de rezistenţă (numerotate de la vest la est) aflate la 1-3 km unul de altul şi construite sub forma unor redute de pământ prevăzute cu şanţuri, reţele de sârmă ghimpată şi adăposturi subterane pentru trupe.

Armamentul centrelor era constituit din mitraliere şi tunuri cu tragere foarte scurtă (2.000-2.500 m), de calibrul 53 mm (în număr de 41) şi 37 mm (14) şi tunuri destinate susţinerii luptei infanteriei. La 100-300 m înapoia liniei centrelor erau săpate şanţuri de trăgători, unde trupele se puteau retrage şi rezista până la sosirea întăririlor. „A treia linie de apărare", numită şi „linia a II-a de rezistenţă", aflată la circa trei kilometri de oraş, era mult mai slabă decât a doua linie de apărare, fiind constituită din şanţuri pentru trăgători, şanţuri care însă pe alocuri lipseau, malurile lor surpându-se din cauza neîntreţinerii lor.

Atacatorii

Forţele care au atacat Turtucaia erau reprezentate de aripa stângă a Armatei a III-a bulgare, formată din Divizia a IV-a Preslav-18 batalioane, Brigada I-a a Diviziei 1 Sofia - 8 batalioane - şi detaşamentul mixt al maiorului von Hammerstein (de puterea unei brigăzi) format din trei batalioane bulgare şi unul german. La acestea se mai adăugau cinci escadroane de cavalerie, trei companii de mitraliere şi cinci companii de genişti. Artileria de care dispuneau forţele bulgaro-germane era însă foarte puternică: 128 de guri de foc, din care şapte tunuri cu calibrul de 75 mm, cu tragere rapidă, şi 56 de piese mobile de artilerie grea, din care opt tunuri lungi de 150 mm, 24 de tunuri lungi de 120 mm şi 24 de obuziere de 120 mm. Calitativ, trupele bulgare din jurul localităţii Turtucaia aparţineau celor mai bune divizii active.

Apărătorii

Trupele ce apărau Turtucaia erau formate din Divizia a 17-a - 15 batalioane, la care s-au adăugat pe parcursul bătăliei Divizia a 15-a - 16 batalioane. Pe Dunăre, Turtucaia mai era apărată de Divizia de Dunăre a flotei, compusă din patru monitoare cuirasate şi opt vedete, cu 32 de guri de foc şi comandată de contraamiralul Negrescu. Artileria capului de podTurtucaia era formată din 110 guri de foc împărţite

(continuare în pagina 18)

(urmare din pagina 17)

astfel: 28 fixe (24 grele şi 4 uşoare), 59 semimobile - înhămate cu boi (31 grele şi 28 uşoare) şi 23 mobile - înhămate cu cai (15 grele şi 8 uşoare). La acestea trebuie scăzute cele 17 guri de foc care nu au funcţionat din lipsă de muniţii sau din cauză că nu erau instalate în poziţii şi adăugate cele 55 de tunuri mici de 37 mm şi 53 mm, montate în turele sau pe afete pe linia centrelor. Slăbiciunea artileriei româneşti era cauzată de lipsa tunurilor cu tragere rapidă (doar 40 din total), precum şi de răspândirea acesteia pe un front de peste 30 de kilometri. Calitativ, trupele române din garnizoana Turtucaia aparţineau unor divizii nou înfiinţate. În Divizia a 17-a intra un singur regiment activ, restul fiind format din rezervişti.

Desfăşurarea bătăliei

La 31 august 1916, noaptea, bulgarii au atacat pichetele române de pe frontieră, trupele române de pază retrăgându-se pe linia pichetelor mici. Operaţiile propriuzise împotriva Turtucaiei au început în noaptea de 1 spre 2 septembrie, printr-un atac concentric. Dinspre vest, din direcţia Rusciuk (Ruse) a venit coloana mixtă Hammerstein, care a atacat spre Satu Vechi, în special centrul 3. Din sud, a înaintat Divizia 4 Preslav, atacând sectorul Daidîr cu centrele 6-9. Dinspre sud-est, a atacat Brigada I-a din Divizia 1 Sofia spre centrele 11-12 din sectorul Antimova. Necunoscând valoarea trupelor atacatoare, posturile române s-au retras pe linia gărzilor mari, la 2-3 km înaintea liniei centrelor - principala linie de rezistenţă. În zorii zilei de 2 septembrie coloanele germano-bulgare au reînceput înaintarea, forţând trupele române să se retragă pe linia a 2-a, linia centrelor, excepţie făcând cele din sectorul Satu Vechi care au rezistat pe linia gărzilor mari până după amiaza, ajutate şi de artileria de pe malul stâng al Dunării şi de pe monitoare. Noaptea de 2-3 septembrie s-a scurs fără a fi înregistrate atacuri din partea inamicului. La 3 septembrie, operaţiunile s-au concentrat asupra sectorului de vest. Artileria inamică instalată la vest de Turcşmil şi pe dealurile de la Senova-Siahlar au executat un bombardament violent asupra poziţiilor române de la Satu Vechi, însă cu rezultate slabe. Începând cu ora 10.30 şi până seara târziu, infanteria germano-bulgară a întreprins atacuri violente, oprite însă la reţelele de sârmă ghimpată, cu mari pierderi pentru atacatori. Pierderile românilor au fost neînsemnate. Din nenorocire însă, comandantul sectorului, colonelul Nicolicescu, crezând că inamicul străpunsese liniile româneşti, s-a panicat şi a ordonat spre seară evacuarea poziţiei şi retragerea pe linia centrelor, ceea ce a avut drept consecinţe demoralizarea trupelor şi pierderea unui avantaj tactic, ieşindul de aici constituind un pericol pentru trupele care atacau sectorul vecin, apărat de centrele 6-9. La celelalte sectoare ale apărării Turtucaiei nu au avut loc atacuri în această zi. Luni, 4 septembrie, ziua a fost de asemenea liniştită, trecând fără ca trupele germano-bulgare să fi derulat vreun atac împotriva Turtucaiei. Ele îşi ocupau poziţiile pentru atacul decisiv împotriva liniei fortificate a centrelor. În sectorul Satu Vechi, trupele române, la iniţiativa comandanţilor de companii, au reocupat poziţiile părăsite ca urmare a ordinului neinspirat al comandantului de sector, dar spre seară ordinul a fost repetat, astfel că poziţiile respective au fost din nou părăsite, apărătorii retrăgându-se pe linia centrelor. Până la acest moment, deşi cetatea fusese investită, situaţia nu era foarte gravă, iar numărul pierderilor româneşti se ridicau la circa 200 de oameni. Ziua de 5 septembrie a fost cea mai sângeroasă. Ea a început cu un bombardament al poziţiilor româneşti care s-a declanşat la 6.30 dimineaţa, şi a ţinut o oră şi patruzeci de minute. Tirul s-a concentrat în special asupra centrelor 6-9, care erau lovite de proiectilele a 21 de baterii, cu 84 guri de foc, dintre care 40 de tunuri şi obuziere grele. Riposta română a fost una slabă, sectorul atacat dispunând de doar 8 tunuri de 105 mm, 7 obuziere de 120 mm şi patru turele de 53 mm. În ciuda violenţei bombardamentului, acesta a fost mult prea scurt ca durată, afectând în mică măsură liniile româneşti de apărare. Pentru a rezista atacului infanteriei ar fi fost necesară doar întărirea liniei de luptă. Cu toate că inamicul îşi dezvăluise intenţiile, comandamentul român nu a apreciat corect situaţia, trimiţând întăririle către centrele 1-5. În acest timp, centrele 6-8, apărate de trupe din Regimentul 79 Slobozia - câte o companie pentru fiecare centru şi tot câte o companie pentru fiecare spaţiu intermediar dintre două centre - sunt atacate de cele patru regimente ale Diviziei a 4-a Preslav. Centrul numărul 11 este de atacat de două regimente ale Diviziei 1 Sofia. O parte din tunurile româneşti din sectoarele atacate au fost scaose din luptă de bombardamentul artileriei bulgare, iar restul au înhămat şi s-au retras. Singura grupare de artilerie care a acţionat în ajutorul centrelor 6-9 este un divizion de obuziere de 105 mm, trimis în ultima clipă de comandantul Turtucaiei pentru a întări sectorul Daidâr. Tirul precis al acestuia, împreună cu mitralierele şi focurile celorlalte arme de infanterie ale apărătorilor centrelor fac un adevărat carnagiu în rândurile atacatorilor, reuşind să blocheze elanul trupelor bulgare. Terminând însă muniţia, divizionul de obuziere se retrage. Infanteria română care apără centrele din sectorul atacat este copleşită de numărul atacatorilor, disproporţia de forţe fiind zdrobitoare în favoarea trupelor bulgare: două companii româneşti contra unui regiment bulgar. Deşi încearcă să reziste, trupele româneşti din sectoarele atacate sunt decimate. Un contraatac încercat cu rezervele Regimentului 79Slobozia este respins, iar conducătorul acestuia, locotenent-colonel Popescu, moare lovit de un glonţ. La ora 12, centrele 6-8 sunt în totalitate în mâna inamicului. Centrul 11, aflat pe direcţia atacului secundar, dat de cele două regimente din Divizia 1 Sofia, rezistă încă o oră şi jumătate, până ce locotenentul rezervist Titus Axente, comandantul apărătorilor şi sufletul rezistenţei acestui sector este lovit mortal. Mâna de supravieţuitori se retrage, dar cade sub focul celor din Regimentul 80, care veneau din spate în ajutor. Apărătorii centrelor 9-10, ameninţaţi cu încercuirea, se retrag; doar în anexele centrului 9, sublocotenenţii Ion Rotaru şi Cristodor Vasilescu, cu o mână de luptători continuă să reziste, până ce cad străpunşi de baionetele duşmane. La rândul lor, bulgarii au pierderi foarte mari. În faţa centrului 8, cadavrele atacatorilor stau în mormane. Situaţia cetăţii Turtucaia, la ora 14.30, cu toată apărarea străpunsă la centru, pe o distanţă foarte mare între centrele 5-11, deşi gravă nu era una disperată. Bulgarii la rândul lor, epuizaţi de pierderile suferite şi cu unităţile dezorganizate nu mai puteau continua înaintarea. În plus, între aripa dreaptă a Diviziei a 4-a Preslav, situată în dreptul centrelor 8-9 şi aripa stângă a brigăzii aparţinătoare de Divizia 1 Sofia care atacase centrul 11, era un mare gol, pentru care nu mai existau în rezervă trupe care să-l astupe. Un contraatac puternic asupra aripii drepte a Diviziei a 4-a Preslav ar fi putut schimba radical situaţia. Comandamentul român avea la dispoziţie forţele necesare unei astfel de acţiuni: cinci batalioane proaspete sosite ca întăriri de peste Dunăre. Din păcate, generalul Teodorescu nu a sesizat oportunitatea care se ivise, iar ordinele date de comandanţii de sectoare au agravat şi mai mult situaţia trupelor române. Astfel, comandantul sectorului de est, locotenent-colonel Alexandru Marinescu, apreciază situaţia ca pierdută, după căderea centrului 11 şi dă ordin trupelor din centrele 12-15, neangajate în luptă, să părăsească poziţiile şi să se retragă pe linia a III-a de rezistenţă. Retragerea degenerează în panică, oamenii aruncă armele, iar unii dintre ei schimbă direcţia retragerii şi pornesc spre pontoanele de pe Dunăre, pentru a trece pe celălalt mal, fapt pe care unii îl reuşesc. În acest fel, poziţia apărării dinspre est a Turtucaiei, spre Silistra este aproape complet dezorganizată, permiţând trupelor brigăzii din Divizia 1 Sofia să se apropie de linia a III-a de rezistenţă. În acest timp, sectorul de sud, Daidâr, cu centrele 5-9, apărat de Regimentul 79, sucombă sub efortul principal al duşmanului, care atacă zona cu întreaga Divizie a 4-a Preslav, în vreme ce sectorul de vest, Satu Vechi, unde generalul Teodorescu, comandantul Turtucaiei, masase cele mai multe trupe şi artilerie, era neatacat. Abia în după-amiaza zilei de 5 semptembrie este atacat şi sectorul de vest, dar atacul este slab şi este respins. Colonelul Nicolicescu ordonă însă părăsirea centrelor 2, 3 şi 4, considerând că acestea sunt ameninţate dinspre sud, odată cu căderea centrelor 5-9. Trupele române se retrag peste tot, pe linia a III-a de rezistenţă. Se încearcă o serie de contraatacuri, cu trupele proaspete sosite de peste Dunăre, dar în ciuda unor succese iniţiale, aceste contraatacuri nu reuşesc, datorită faptului că trupele au fost băgate în luptă fragmentat şi fără un plan coerent de acţiune. Ziua de 6 septembrie este ultima zi de rezistenţă a Turtucaiei. Până la ivirea zorilor, comandamentul român a încercat reconstituirea trupelor dezorganizate, operaţiune reuşită doar în parte. Cu aceste trupe s-a pus în stare de apărare linia a treia de rezistenţă, o linie de apărare slabă, lipsită aproape în totalitate de artilerie (s-a pierdut toată artileria de poziţie, fiind salvate doar o baterie de 150 mm şi una de 105 mm, precum şi mai multe tunuri mobile de calibru mic).

Comandamentul român din Turtucaia este optimist. Are superioritate numerică în infanterie şi, în plus, aşteaptă ca dinspreSilistra să-i vină în ajutor Divizia a 9-a. Bazându-se pe aceste date, el dă ordin trupelor din linia a treia de rezistenţă să reocupe linia centrelor, iar unui grup compus din trupe amestecate din regimentele 34, 80, 84 şi grăniceri să atace spre est pentru a se uni cu trupele care vin de la Silistra. Bulgarii, după ce au ocupat întreaga linie a centrelor (mai puţin centrul 1) se regupaseră pentru atac. Ca urmare, atacul românesc, pornit la 4.30 dimineaţa a dat peste trupe gata de luptă. Cele mai violente bătălii au avut loc la sud, de-a lungul şoselei spre Daidâr, unde atacul românesc, după un succes iniţial concretizat într-o înaintare de 1 km a fost înăbuşit în sânge de artileria germano-bulgară şi de mitraliere. La est, de-a lungul şoselei spre Silistra, atacul românesc, început la 6.30 dimineaţa întoarce aripa dreaptă a regimentului 6 Târnovo şi reuşeşte să producă o mişcare de retragere a trupelor bulgare. Dar din nou, mitralerele şi artileria bulgară opresc atacul românilor. La 9 lupta încetează. Bulgarii, care au şi ei pierderi mari, nu contraatacă. În sectorul de vest, lupta începe abia la 9.30, dar în ciuda faptului că aici erau masate cele mai multe trupe româneşti, atacul nu are vigoare, este prost condus şi se transformă în final în hărţuieli locale.

Între timp însă, în sectorul estic, în timp ce trupele române aşteptau sosirea ajutorului dinspre Silistra, în locul diviziei a 9-a, apar noi coloane de atac bulgare. Panica se răspândeşte printre apărătorii români din sectorul estic. În acelaşi timp bulgarii atacă şi sectorul sudic. Fără sprijinul artileriei şi acesta cedează. La ora 12.00, doar sectorul vestic şi câteva puncte din sectorul sudic mai rezistă. Comandantul cetăţii, generalul Teodorescu părăseşte Turtucaia. Bulgarii avansează metodic spre oraş. Locuitorii de origine bulgară încep să atace şi ei, pe la spate, trupele române intrate în debandadă. Luptele continuă în grupe mici până la ora 4.30 p.m. şi numeroase fapte de eroism personal au loc. Acestea nu pot opri însă dezastrul. La ora 4.30 p.m. colonelul Mărăşescu, cel care preluase comanda Turtucaiei, după plecarea generalului Teodorescu, ordonă trupelor încetarea luptei.

Epilog

Pierderile româneşti s-au cifrat la aproximativ 34.000 de oameni (morţi, răniţi şi dispăruţi), alţi 3.500 de oameni reuşind să iasă spre Silistra din încercuirea realizată de trupele bulgaro-germane, în timp ce aproximativ două mii de ostaşi au scăpat trecând Dunărea spre Olteniţa, înot sau cu ajutorul marinei fluviale române. Pierderile sângeroase ale românilor (morţi şi răniţi) au totalizat 160 de ofiţeri şi 6.000 de soldaţi, în vreme ce 480 de ofiţeri şi 28.000 de soldaţi au ajuns în prizonierat.

PRELUARE DIN DOCUMENTE OFICIALE

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

DOSARUL CONSULTANŢA

Cum a apărut dosarul Consultanţa?

Dosarul Consultanța a fost deschis de procurorii DNA Piteşti în urmă cu patru ani, fiind disjuns din cel în care fostul preşedinte al Consiliului Județean Argeş, Constantin Nicolescu, a fost acuzat şi, ulterior, condamnat la 7 ani şi 8 luni de închisoare pentru fraudarea fondurilor europene. 19 mai 2011 este „data naşterii" dosarului penal nr. 95/P/2011, respectiv la trei zile după finalizarea rechizitoriului în dosarul şcolilor, în timpul cercetărilor legate de acest caz anchetatorii descoperind pe interceptări o serie de convorbiri telefonice în care Nicolescu discuta cu edilii mai multor localități argeşene despre necesitatea semnării contractelor pentru strategiile de dezvoltare locală cu o firmă din Bucureşti apropiată deputatului Mircea Drăghici. Timp de trei ani, peste dosarul Consultanței părea că s-a aşternut praful, însă în acest interval procurorii continuau să adune probe, astfel că în primăvara anului 2014 DNA făcea publică lista persoanelor urmărite penal în această speță, principala acuzație fiind aceea că, la recomandarea lui Constantin Nicolescu, zeci de primari au încheiat contracte de consultanță cu European Project Consulting pentru întocmirea unor strategii care - potrivit DNA - s-ar fi dovedit ulterior inutile. Inițial, pe lista edililor urmăriți penal pentru abuz în serviciu se aflau 43 de primari şi vicepri-mari plus doi directori de instituții, însă în urmă cu două săptămâni au fost trimişi în judecată doar 35 de primari şi 3 viceprimari, trei dintre inculpați fiind „new-entry-uri" ale acestui an.

Ziarul "JURNAL DE ARGEŞ"

După mai multe cereri către primărie, s-a identificat soluţia optimă

DNA PITEŞTI ÎŞI CONSTRUIEŞTE SEDIU NOU LÂNGĂ PODUL DE PESTE RÂUL DOAMNEI

Terenul şi imobilul în care a funcţionat unitatea de filaj a Poliţiei şi Securităţii au fost transferate deja din patrimoniul Internelor către Ministerul Public

Conducerea structurii centrale are gânduri mari cu DNA Piteşti. Şi spunem asta având în vedere că şefii de la Bucureşti şi-au dat avizul pentru ca în capitala Argeşului să se construiască cel mai modern sediu al unei structuri teritoriale. De altfel, cel puțin până acum, DNA Piteşti e şi singura unitate Anticorupție din țară care va beneficia de fonduri însemnate pentru construcția unui sediu multifuncțional, dotat după ultimele standarde europene în materie. Prin ordin de ministru, titularul de la M.A.I, Petre Tobă, a dispus deja ca un teren de peste 2000 mp din Piteşti, pre-cum şi imobilul aferent, să fie transferate către Direcția Națională Anticorupție, cu destinație pentru construcția unui sediu. După mai multe solicitări către Primăria Piteşti în vederea obținerii unui sediu mai mare, care să corespundă volumului de muncă şi standardelor echipei anticorupție din Argeş, unitatea condusă de magistra-tul Daniela Lupu a identificat soluția cea mai potrivită. E vorba de o locație situată la marginea oraşului, între Direcția Apelor şi podul de peste Râul Doamnei, mai exact de un imobil şi terenul aferent care se aflau în proprietatea Internelor şi unde a funcționat pe vremuri unitatea de filaj a poliției, dar şi a fostei Securități. Fondurile pentru noul sediu al DNA Piteşti vor veni de la Ministerul Public şi se aşteaptă ca lucrările de construcție să demareze în acest an. ***(C.S.)***

JUDECĂTORUL FUNDĂTUREANU, DIN NOU PURTĂTOR DE CUVÂNT LA TRIBUNALUL ARGEŞ

Conform unui comunicat remis redacției de către Biroul de Informare şi Relații Publice al Tribunalului Argeş, începând cu data de 1 ianuarie 2016, calitatea de purtător de cuvânt al instanței va fi îndeplinită de către judecătorul Ioan Fundătureanu. Acesta a mai deținut funcția de purtător de cuvânt în trecut timp de mai mulți ani.

D.G.

Ziarul „ARGEŞUL“

UNPR, LA RĂSCRUCE

Pentru UNPR, anul 2016 este unul de cotitură. În condițiile în care partidul a luat ființă direct în Parlament, fără să se fi confruntat vreodată cu alegătorii, acesta poate reprezenta o premieră. Senatorul Iulian Cristache, preşedintele UNPR Argeş, afirmă că ar dori ca partidul său să intre singur în alegerile locale din iunie, pentru a-şi testa forțele şi a vedea cum stă, cu adevărat, în preferințele cetățenilor. „Mi-aş dori acest lucru, pentru că în toamnă ştiu sigur că vom merge în alianță cu PSD în alegerile parlamentare. Dacă am merge singuri în alegerile locale, probabil că am scoate undeva la 4-5%, ceea ce ar însemna că PSD va avea nevoie de voturile oamenilor noştri şi pentru a impune preşedintele Consiliului Județean, şi pentru a forma majorități în consiliile locale. Este posibil însă ca la alegerile locale să mergem tot în alianță cu PSD şi atunci se schimbă datele problemei", a spus Cristache. Senatorul a mai afirmat că anul 2016 poate fi definit drept cel mai important dirr istoria de după 1989, deoarece, pe lângă faptul că vor fi alegeri, se vor face schimbări şi în structuri-cheie precum Curtea Constituțională, Parchetul General, Înalta Curte de Casație şi Justiție, DNA, ba chiar şi la serviciile secrete. La rândul său, consilierul județean Vasile Mihăilescu a punctat faptul că va fi un an interesant şi din punct de vedere al evoluției principalelor canale de televiune de ştiri din România, aproape toate cu probleme. „Televiziunea a devenit brațul armat al partidelor, aşa cum o altă forță este internetul. "Niciuna nu trebuie să fie neglijată", a spus Vasile Mihăilescu.***(C.D.)***

MOARE COJOCĂRITUL ÎN ARGEŞ

Munții noştri au „chelit" de oi... Cuşmele şi cojoacele nu mai sunt la modă... Iar meşterii care prelucrau pieile de animale sunt pe cale de dispariție. Pe mioriticele meleaguri argeşene, ultimul mohican al străvechiului meşteşug pare a fi Gheorghe Vintilă, din Brăduleț, un bunic de aproape 82 de ani care va duce în mormânt secretele meseriei, fiindcă niciun urmaş şi nici măcar un pui de consătean nu-i calcă pe urme.

O NOUĂ APARIŢIE A UNEI CĂRŢI DESPRE VIAŢA DE PRIMAR

De ce viaţa de primar într-o carte?

CUVÂNTUL AUTORULUI

Rădăcina neamului românesc are la bază două elemente definitorii: Primarul, Notarul, Popa şi Doctorul. Aceste entităţi funcţionează de peste 2000 de ani sub diverse denumiri şi au contribuit esenţial la pastrarea şi dezvoltarea naţiunii române ca stat. De aceea, autorităţile ţării au obligaţia esenţială să sprijine aceste entităţi pentru că, naţiunea română s-a născut la ţară. Sigur este faptul că funcţia de primar trebuie să constituie pentru Guvern, Parlament şi Justiţie o prioritate esenţială atunci când ia decizii de la cele mai simple până la cele mai importante. De aceea, credem că de la "vlădică", conducătorul statului trebuie să se consulte cu "TALPA ŢĂRII", reprezentată de primari şi chiar de Consiliul Local. Este foarte grav faptul că după 1990, conducătorii ţării, de la preşedinte şi prim ministru la preşedintele Curţii Constituţionale, până la preşedinţii celor două camere, ar trebui săptămânal o zi în care să parcurgă unele localităţi ale ţării. Acest lucru nu i-ar strica nici preşedintelui Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi chiar conducerii CSM. De ce? Pentru că aici, la ţară, conducătorii noştri pot lua pulsul stării de fapt a problemelor care frământă alegătorii. Una dintre problemele cele mai importante la ora actuală, când unele mari puteri ale Europei desfăşoară cea mai neagră politică de „deznaţionalizare" a României, prin politica numită „globalizarea". Cine este beneficiarul? În niciun caz majoritatea poporului român, ci doar marile puteri. Una dintre sarcinile de căpăteneie ale primarului trebuie să fie reprezentată de dozvoltarea turismului local, obiective de care satul românesc nu duce lipsă. Dacă primarul înţelege necesitatea promovării „fenomenului turistic", satul şi localităţile sale se dezvolta pe trepte superioare, fără ca Guvernul sa investească sume uriaşe în apă, canalizare şi drumuri. Fiecare gospodărie ţărăneasca trebuie sa fie sprijinită nu de UE, ci de Guvernul Romaniei, iar sprijinirea să nu fie selectivă pentru copii, tineri sau adulţi. Fiecare locuitor al satului românesc are obligaţia de a-şi înflori gospodăria în care s-a născut, iar prin dezvoltarea gospodăriei sale înfloreşte dezvoltarea statului. Amintim în acest sens, faptul că în timpul guvernării numită în prezent comunistă, satul românesc a contribuit esenţial la plata datoriilor externe către puterile occidentale care ne-au furat şi ne fură şi în continuare aşa cum ne-au furat de peste 2000 de ani. De aceea, dorim să tragem un semnal tuturor primarilor localităţilor satului românesc, dar şi conducerii ţării, să desfăşoare măsuri ferme pentru sprijinirea satului românesc şi implicit a turismului. Aceasta trebuie să înceapă cu sprijin financiar pentru creşterea animalelor, a apiculturii, şi alte măsuri pe care românul le cunoaşte de mii de ani. Această idee mă frământă de mulţi ani, aproape de când eram copil, probabil fiind fascinat de "noţiunea cuvântului de primar" în mica localitate "Cârceni" din Oltenia unde m-am născut. În această localitate, ca de altfel în toate localităţile din Nordul olteniei şi chiar din toate localităţile cu vechi tradiţii din "Marea Dacie" numită mai târziu România, exista un deosebit respect pentru cel care îi "păstorea" la bine şi la rău. Primarul unei localităţi trebuie să fie pentru cetăţeni un adevărat părinte atât pentru copilul din faşă, cât şi pentru cetăţeanul cu barbă albă. El trebuie să aibă unele calităţi deosebit de importante atât intelectuale cât şi psihice, să fie un bun pedagog, un bun comunicator, un foarte bun sfătuitor. Primarul trebuie să se confunde cu interesele tuturor cetăţenilor. El nu trebuie să fie un hapsân, sau un acaparator de bunuri. El trebuie să fie un bun gospodar, un om curat fizic şi sufletesc, el trebuie să fie ca un duhovnic ortodox, iar calităţile necesare primarului ar putea fi exprimate prin cuvântul "superlativ omenesc". Sigur că primarul trebuie să fie un om bogat, dar nu trebuie să facă mare dicrepanţă între cel mai sărac şi cel înstărit. El are datoria ca prin exemplul personal şi prin sprijin material atât din partea Primăriei cât şi din partea autorităţilor, să încerce "să-i tragă înainte" şi pe puturoşi şi pe delăsători, să aibă cuvinte frumoase şi pentru cei care au dat în patima beţiei, a micilor furtişaguri sau a micilor înşelătorii. Primarul trebuie să fie dârz şi necruţător cu cei care încalcă grosolan legea şi nu ţin cont de interesele colectivităţii. Primarul trebuie să fie ferm cu autorităţile statului şi să facă tot ceea ce este posibil să obţină de la stat toate drepturile posibile conform legilor în vigoare. Primarul trebuie să se ocupe de cetăţeni încă de la naştere, iubind copiii şi străduindu-se să-i asigure şcolii condiţii legale de desfăşurare a activităţii, să-i stimeze pe învăţători şi profesori, iar din şcoală să constituie o preocupare permanentă a acestuia. Alături de preot, primarul este "duhovnicul" tuturor cetăţenilor pe care să-i înţeleagă în toate problemele lor, găsind un cuvânt de bine sau de duh pentru fiecare. Primarul trebuie să se preocupe de sprijinirea Bisericii Ortodxe în primul rând, pentru că aceasta a avut o contribuţie esenţială de păstrare a identităţii naţionale a ţării. Biserica pentru primar trebuie să constituie piatra de temelie pentru păstrarea identităţii naţionale a obiceiurilor care vor păstra pentru veşnicie pe aceste meleaguri româneşti a celor care s-au născut aici. Aceasta trebuie să fie personalitatea primarului unei localităţi şi probabil că spaţiul nu ne permite să dezbatem în filele unei cărţi importanţa acestuia. De aceea, am considerat necesar "apariţia acestei cărţi" care reprezintă un omagiu şi respect către "instituţia primarului de localitate". Drept urmare, cetăţenii trebuie să-şi cunoască primarul aşa cum este el, cu bunele şi relele lui, pentru că doar aşa ei probabil îl vor alege atunci când va veni timpul să-i dea votul în cunoştinţă de cauză. Avem convingerea că un primar nu reprezintă ideologia unui partid sau interesele acestuia. Primarul trebuie să reprezinte interesele în primul rând ale cetăţenilor şi doar interesele statului când este vorba de apărarea naţională şi plata impozitelor către stat. În rest, primarul nu trebuie să fie un "acar păun" prin care statul să "spele rufele murdare" emiţând "legi murdare" care să apere unele interese mărunte. Colectivitatea localităţilor trebuie să reprezinte fiecare "un mic stat" iar la conducerea lui trebuie să fie primarul. În interiorul acestei cărţi, unde am selectat câteva personalităţi ale unor primari, sunt prezentate portretul acestora dar şi unele realizări în funcţie de posibilităţile localităţii. Cartea va apare în mai multe volume, unde vom selecta unii primari care au ceva de spus datorită mandatelor pe care cetăţenii i le-au acordat în decursul anilor şi care dovedesc prin multiplicarea lor, că au avut încredere în modul în care i-au condus.

(CONTINUARE ÎN VOLUMUL URMĂTOR)

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 314 din 3-28 decembrie 2015